

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

VOL. II

Florida • Georgia • Hawaii • Idaho • Illinois • Indiana • Iowa • Kansas

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. II

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 04

ஃப்ளோரிடா, ஜார்ஜியா, ஹவாய், ஐடஹோ,
இல்லினாய், இந்தியானா, அயோவா, கன்சாஸ்.
அமெரிக்கப் பயணத்தின் இரண்டாம் கட்டம்; ஆறு
தொகுதிகளுக்கும் பொதுவான ஆர்க்டிக் முன்னுரை
இங்கே முழுமையாக உள்ளது, தொடரை
வரிசையாகப் படிப்பவர்களுக்காக மடித்து
வைக்கப்பட்டுள்ளது.

அத்தியாயம் பூஜ்ஜியம் — பொதுவான தொடக்கம்

இந்தத் தொடக்க அத்தியாயம் அமெரிக்க ஐக்கிய
நாடுகளின் பெண்கள் தொடரின் ஆறு
தொகுதிகளுக்கும் பொதுவானது. இது இங்கே
முழுமையாகத் தரப்பட்டுள்ளது; மீண்டும் மீண்டும்
படிக்காமல் தொடரை வரிசையாகப் படிக்க வசதியாக
மடிக்கப்பட்டுள்ளது.

அத்தியாயம் பூஜ்ஜியம்

இங்கே உலகம் ஒரு நிலப்பரப்பு அல்ல: அது ஓர் எல்லை.
வட துருவம் வரவேற்பதில்லை, மன்னிப்பதில்லை,
தவறுக்கு இடம் தருவதில்லை. வெண்மை ஒரு
முழுமையான சக்தியாக ஆட்சி செய்கிறது,
மௌனமாக, நினைவின்றி. வெப்பநிலை ஒரு
வானிலைத் தரவு அல்ல: அது ஒரு வேட்டை விலங்கு.
இரவு மாதக்கணக்கில் நீள்கிறது, எண்ணங்களை
நசுக்குகிறது, மனிதர்களின் வடிவங்களைச்

சிதைக்கிறது, அவர்களின் மன உறுதியை விழுங்குகிறது.

சமூகங்கள் சிலவே, சிறியவை, மூடியவை. இனுவிட், யூப்பிக், ஆர்டிக் மக்கள் யாரும் தங்கத் தேர்ந்தெடுக்காத இடத்தில் வாழ்கிறார்கள். இங்கே ஒவ்வொருவரும் குழுவின் உயிர்வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதவர். நீங்கள் பயனுள்ளவராக இல்லையென்றால், சுமையாகிவிடுகிறீர்கள். சுமையாகிவிடுபவர்கள் மௌனத்திற்குள், பனிக்குள், எந்தச் சலுகையும் தராத ஒரு சூழலின் விதிக்குள் மறைந்துவிடுகிறார்கள்.

அறிவியல் தளங்கள் இன்னொரு வகைக் குளிரைச் சேர்க்கின்றன: படிநிலைகளின் குளிர். இங்கே ஒரு பெண் அரிதான இருப்பு, தன்னைப் பொருத்திக்கொள்ள வேண்டிய அல்லது வீழ்ந்துபோக வேண்டிய ஒரு விதிவிலக்கு.

இந்த இடத்தில் “காணாமல் போதல்” என்ற கருத்தே இல்லை. எல்லாவற்றையும் அழித்துவிடும் வெண்மை மட்டுமே இருக்கிறது.

இனுவிட் மற்றும் யூப்பிக் பெண்கள்

ஆர்டிக் சிறுமி செல்லம் கொஞ்சப்படுவதில்லை: அவள் தயார்படுத்தப்படுகிறாள். குளிரையும் இருளையும் பசியையும் தாங்க அவள் சீக்கிரமே கற்றுக்கொள்கிறாள். அவள் குலத்துக்குப் பயனுள்ளவளாக ஆக வேண்டும், ஏனென்றால் இங்கே அடையாளம் தனிப்பட்டது அல்ல. அது செயல்பாட்டுக்குரியது. குடும்பத்தின், சமூகத்தின் சுமையைப் பெண் சுமக்கிறாள்: உணவு, நெருப்பு, குழந்தைகள், தோல்கள், பராமரிப்பு. யாரும்

உரிமைகளைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. யாரும் பலவீனத்தைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. மனச்சோர்வு இருக்கிறது, ஆனால் அதற்குப் பெயர் இல்லை. வன்முறை இருக்கிறது, ஆனால் அதற்குச் சாட்சிகள் இல்லை.

அறிவியல் தளங்களின் பெண்

கல்வி கற்றவள், திறமையானவள், ஒழுங்குக்குப் பழகியவள். ஆய்வாளராக, தொழில்நுட்பராக, மருத்துவராக வருகிறாள். வட துருவம் தகுதிகளை அங்கீகரிப்பதில்லை என்பதை அவள் விரைவில் கண்டுகொள்கிறாள். இங்கே மன உறுதி மட்டுமே கணக்கில் வருகிறது. ஆண்களின் படிநிலைகள் அவளை ஆள்கின்றன, பலவீனத்தின் எந்த அடையாளமும் பலவீனமாகவே பொருள்கொள்ளப்படுகிறது. இது வலிமை மட்டும் போதாத ஒரு சூழல்: தீவிரமான சுயக்கட்டுப்பாடு தேவைப்படுகிறது.

மேற்கத்திய “வெளியிலிருந்து வந்த” பெண்

சுதந்திரத்தில் வளர்ந்தவள், குளிரை வெல்ல முடியும் என்று நம்பி வருகிறாள். ஆனால் இந்த இடம் அவளை உடைத்துவிடுகிறது: தனிமை, சின்னஞ்சிறிய இடங்கள், முடிவில்லாத மௌனங்கள். தளங்கள் சமூகங்கள் அல்ல, அவை இயந்திரங்கள். ஆண்கள் வடிவமைத்த ஓர் இயந்திரத்துக்குள் இருக்கும் ஒரு பெண், மறைந்துபோகாமல் இருக்கப் போராட வேண்டும்.

உலகின் விளிம்புக்கு ஒரு பயணம்

“Nino” என்று அழைக்கப்படும் என் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் Antonio, பல ஆண்டுகளாக நார்த் கேப்,

நள்ளிரவுச் சூரியன், இருளில்லாத மாதங்கள் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அது அவர் பைக்குள் வைத்திருந்த ஒரு கனவு, சாத்தியமே இல்லாத ஒன்றைப் போல. மே மாதத்தின் ஒரு காலையில், நான் அவர் வீட்டு அழைப்பு மணியை அடித்து இதை மட்டும் சொன்னேன்: “உங்கள் பெட்டியைத் தயார் செய்யுங்கள். ஒரு மணி நேரத்தில் வருகிறேன். 30 நாளில் திரும்பி வருவோம்.” அவர் வியப்புடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் என்னைப் பார்த்தார். கவலைப்பட்ட அவர் மனைவி எங்கள் திட்டம் என்னவென்று கேட்டார். “ஒரு கனவைத் துரத்துவது,” என்று நான் பதில் சொன்னேன்.

நாங்கள் காரில் ஏறினோம். எங்கள் மனைவிகள் எங்களைப் பைத்தியக்காரர்களைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்தார்கள். ஆனால் இந்தப் பயணம் உண்மையானது. Nino ஏற்கெனவே கேள்விகளால் நிறைந்திருந்தார். “நாம் எங்கே போகிறோம்? எவ்வளவு பணம் எடுத்து வர வேண்டும்?” “நிம்மதியாக இருங்கள்,” என்று நான் சொன்னேன். “54 மணி நேரத்தில் அங்கே இருப்போம். வெறும் 5,000 கி.மீ. புதிய Range Rover-இல் இருக்கிறோம். பயணத்தை அனுபவியுங்கள்.”

ஒவ்வொரு 300 கி.மீ.க்கும் நான் நிறுத்த வேண்டியிருந்தது: என்னைவிடப் பன்னிரண்டு வயது மூத்த அவருக்குத் தனக்கென ஒரு வேகம் இருந்தது. என்னிடம் தண்ணீரும் பானங்களும் இருந்தன; அவருக்குக் காபியும் உடல் தேவைகளும் இருந்தன. நாங்கள் மேலும் மேலும் போகப் போக, அவர் தன் வாழ்க்கையைப் பற்றி அதிகம் பேசினார். அந்த முடிவில்லாத சாலை இல்லையென்றால் நான் ஒருபோதும் அறிந்திருக்க முடியாத விஷயங்கள்.

காரில் தனியாக இருக்கும் இரண்டு ஆண்கள் எப்போதும் பெண்களைப் பற்றியே பேசுகிறார்கள். அவர் தன் மனைவியை மட்டுமே அறிந்திருந்தார். நான் சிரித்தேன். அவருக்கு ஆறுதல் சொன்னேன்: "நாமும் அப்படித்தான்."

60 மணி நேரம் கார் ஓட்டியும் நான் எப்படித் தெளிவாக இருக்கிறேன் என்று அவர் கேட்டார். ரஷ்யாவைப் பற்றிச் சொன்னேன்: 22 வயதில், நான் ஒருபோதும் சந்தித்திராத ஒரு பெண்ணைச் சந்திக்க 51 மணி நேரம் ஓட்டினேன். "தூரங்கள் எல்லைகள் அல்ல," என்று அவரிடம் சொன்னேன், "அவை சாக்குப்போக்குகள். எனக்கு ஒருபோதும் அவை இருந்ததில்லை."

வெண்மைக்குள் வருகை

நாங்கள் நார்வேக்குள் நுழைந்தோம். சாலையோரம் ஒரு தங்கும் விடுதி. காரை அங்கே விட்டுவிட்டு, பனிச்சறுக்கு வண்டியில் தொடர்வோம்.

வழிகாட்டி உடல் முழுவதும் மூடியிருந்தார், யாராலும் ஊடுருவ முடியாதவராக. கண்ணாடியைக் கழற்றியபோதுதான் அது ஒரு பெண் என்று கண்டுகொண்டேன். ஒரு நார்வேஜியப் பெண், மௌனமானவள், நேரடியானவள், பனிக்கட்டி போன்றவள். Nino வண்டியின் நடுவில், அவள் முன்னால், 190 செ.மீ. உயர நான் பின்னால், கடைசியாக.

இன்னும் பகல் வெளிச்சம் இருந்தது. என் கடிகாரம் நேரத்தைக் காட்டியது, ஆனால் அது இரவா காலையா என்று சொல்லவில்லை. அது நள்ளிரவுச் சூரியன். நாங்கள் நார்த் கேப்பை அடைந்திருந்தோம்.

Nino அழுதார். என்னைக் கட்டிப்பிடித்தார். நான் சிரித்துக்கொண்டே அவரிடம் சொன்னேன்: "கவனமாக இருங்கள்... நாம் ஓரினச்சேர்க்கையாளர்கள் என்று மக்கள் நினைக்கக்கூடும்." நாங்கள் சிரித்தோம், ஆனால் நாங்கள் உலகின் விளிம்பில் இருந்தோம்.

பிறகு உறைபனி வந்தது: -52°C.

உண்மையான ஆர்க்டிக் கிற்குள் நுழைவு

உடை மாற்றுவதற்காக எங்களை ஓர் உலோகக் கொள்கலனுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். மிகக் கனமான, திண்டு வைத்த உடைகள், சிக்கலான ஜிப்புகளால் மூடப்பட்டவை.

வழிகாட்டிக்கு நான் பணம் கொடுத்தேன். Nino சில ஆண்களுடன் ஓர் இக்லாவில் விடப்பட்டார்; நான் இன்னொன்றில் ஒரு குடும்பத்துடன் விடப்பட்டேன்: 70-க்கும் 80-க்கும் இடைப்பட்ட வயதுடைய ஒரு முதியவர், 30-க்கும் 50-க்கும் இடைப்பட்ட மூன்று பெண்கள்.

அது ஒரு மூடிய உலகம். எளிமையானது. கொடூரமானது.

அந்த ஆண் ஒதுங்கி நின்றார். பெண்கள் வேலையின் வேகத்தைத் தக்கவைத்தார்கள். கழிப்பறை என்பது இக்லாவிலிருந்து ஐந்து மீட்டர் தொலைவில் இருந்த ஒரு மேடு: மலம் தரையைத் தொடுவதற்கு முன்பே உறைந்துவிட்டது. என் முதல் சிறுநீர் ஒரு மஞ்சள் ஆர்க்டிக் நட்சத்திரமாக மாறியது. அது வடக்கு என்னை வரவேற்ற விதம்.

நடுத்தர வயதுப் பெண் Magi கொஞ்சம் ஆங்கிலம் பேசினாள். மற்றவை எல்லாம் சைகைகள், கண்கள், கைகள். குளிரின் மொழி.

உடையை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்று எனக்குத் தெரியாதபோது, அவள் யோசிக்காமல், மறைவான ஒரு ஜிப்பைக் காட்ட என் இடுப்புக்குக் கீழே தொட்டாள். அதில் எந்தக் கள்ளமும் இல்லை, எந்தக் கூச்சமும் இல்லை: வெறும் செயல்பாடு. உயிர்வாழ்தல்.

இக்லாவில் மூன்று நாட்கள்

அவர்கள் உணவு கொண்டு வந்தார்கள். புகையிட்ட மீன், பச்சை மீன், காட் மீனின் கல்லீரல், திமிங்கலத்தின் வயிறு. சுறா உருண்டைகளும். வேறு வழி இல்லை. மாற்று இல்லை. இயற்கை தருவது இதுதான்.

பிறகு நான் குடித்தேன்: ஒரு சிவப்புத் திரவம். அது ஓயின் என்று நினைத்தேன். அது வடிகட்டி, கொதிக்கவைத்து, இனிப்புச் சேர்த்த திமிங்கல ரத்தம். அதைக் குடித்தேன். இதுவரை உணர்ந்திராத ஒரு வலிமையை அது எனக்குத் தந்தது. ஆதிகால ஆற்றல். அது கொக்கைன் என்று நினைத்தேன். இல்லை. அது உடலுக்குள் நுழையும் வடக்கு.

பெண்கள் என்னைக் கவனித்தார்கள். முதியவர் வேட்டைக்குப் போனார். நான் ஓய்வெடுத்து ரத்தம் குடித்தேன். தொலைபேசி இல்லாமல், இணையம் இல்லாமல், கணினி இல்லாமல், Nino இல்லாமல் மூன்று நாட்கள். நானும் அவர்களும் மட்டும்.

இரவு இல்லை. ஒளி, நெருப்பு, பனி, மூச்சு மட்டுமே.

மூன்று பெண்களும் தூங்கப் படுத்தார்கள். நான் ஓர் இடம் தேடினேன். அவர்களில் இளையவள் கையை உயர்த்தி என்னை அருகில் வரச் சைகை செய்தாள். அவர்கள் வெடித்துச் சிரித்தார்கள். எனக்குப் புரியவில்லை. நான் அவர்களுடைய "கிறிஸ்துமஸ்" என்று சொன்னார்கள்.

நான் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டேன் என்று சொல்லும் ஒரு வழி.

நன்றி சொல்வதற்காக அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் பணம் கொடுக்க முயன்றேன். அவர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள். அவர்களுக்கு ஓர் அணைப்பு மட்டுமே வேண்டும். அருகில் இருப்பதுபோல உணர Calabria வட்டார மொழியில் சில வார்த்தைகளும்.

அங்கேதான் உண்மையான பரிசுகளின் மதிப்பைப் புரிந்துகொண்டேன்: வாங்கவோ விற்கவோ முடியாதவை.

வழிகாட்டியின் விடைபெறல்

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு வழிகாட்டி வந்தாள். அவள் அந்த மூன்று பெண்களுடன் ஒரு மணி நேரம் பேசினாள். நான் வெளியே இருந்தேன். அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. அது என் விஷயம் அல்ல. அது அவர்களுடைய மொழி, அவர்களுடைய உலகம், அவர்களுடைய சட்டம்.

கொள்கலனில், நான் உடை கழற்றிக்கொண்டிருந்தபோது, வழிகாட்டி உள்ளே வந்தாள். ஆர்வத்துடன். நேரடியாக. வடக்கத்தியப் பெண்ணாக. என்னை இறுக அணைத்தாள். என்னை முத்தமிட்டாள். அவள் தோல் பால் போல வெண்மையாக இருந்தது. அவள் கண்கள் ஆகஸ்ட் மாத வானம் போல நீலமாக இருந்தன.

தன்னை அழைத்துச் செல்லும்படி என்னைக் கேட்டாள். அந்த உலகத்திலிருந்து வெளியேற அவள் எதையும் செய்திருப்பாள்.

நான் மரியாதையுடன் புன்னகைத்தேன். என்னால் முடியவில்லை. நான் அப்படிச் செய்திருக்கக் கூடாது.

அவளிடம் ஒரே ஒரு வாக்குறுதியை மட்டும் விட்டுச் சென்றேன்: “உனக்கு ஏதாவது தேவைப்பட்டால், எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுது. நான் உதவுகிறேன்.” அவள் பணத்தைக்கூட மறுத்தாள். அவள் ஓர் அழகான பெண், ஆனால் தனிமையானவள். தூரத்திலிருந்து பார்க்க முடியாத ஒரு தனிமை. குளிர் மன்னிக்காத ஒரு தனிமை.

வீடு திரும்புதல்

நாங்கள் Nino-வை அழைத்துவரப் போனோம். அவர் பரவசத்தில் இருந்தார். திரும்பிப் போக அவருக்கு விருப்பமில்லை. ஆனால் அவர் மனைவியுடன் எனக்கு ஒரு சந்திப்பு இருந்தது.

அவர் தன் மூன்று நாட்களைப் பற்றி எல்லோரிடமும் சொன்னார். நான் மௌனமாக இருந்தேன். அந்த மனிதரிடம் நான் ஒருபோதும் எதையும் பகிர்ந்துகொள்ளவில்லை. காகிதத்திடம் மட்டுமே.

அப்படியாக, Nino தன் உலகத்துக்குத் திரும்பியபோது, நான் ஏற்கெனவே இன்னொரு உலகத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். இன்னொரு இலக்கு. இன்னொரு சந்திப்பு.

வருக.

பின்னுரை

வடக்கு உங்களை எடுத்துக்கொள்வதில்லை: அது உங்களை மாற்றுகிறது. அது ஒருபோதும் உங்களை

முழுமையாகத் திருப்பித் தருவதில்லை. ஆண்கள் வட துருவத்துக்கு ஒளியைத் தேடி, மௌனத்தைத் தேடி, புகைப்படங்களைத் தேடி, கனவுகளைத் தேடி வருகிறார்கள். பெண்கள் உயிர்வாழ்வதற்காகத் தங்குகிறார்கள்.

ஆண்கள் தாங்கள் பார்த்ததைச் சொல்கிறார்கள். பெண்கள் தாங்கள் அனுபவித்ததைப் பற்றி மௌனம் காக்கிறார்கள்.

ஆண்கள் திரும்புகிறார்கள். பெண்கள் தங்குகிறார்கள். அவர்கள் குளிரில், பனி வீடுகளில், யாரும் கேட்காத மௌனங்களில் தங்குகிறார்கள். தங்களைக் கொண்டாடாத சமூகங்களைத் தாங்குவதற்காகத் தங்குகிறார்கள். குழந்தைகளையும் முதியவர்களையும் அந்நியர்களையும் காப்பதற்காகத் தங்குகிறார்கள். கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்களாகத் தங்குகிறார்கள்.

அங்கிருந்து நான் ஒரே ஒரு நினைவை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டேன்: ஓர் அழகான, நம்ப முடியாத அளவுக்கு அழகான பெண், ஆனால் தனிமையானவள். காதல் அர்த்தத்தில் அல்ல. மனித அர்த்தத்தில். துயர அர்த்தத்தில்.

சிந்தனை

வடக்கு உடலைக் கொல்வதில்லை. அது இருப்பைக் கொல்கிறது. எஞ்சியிருப்பது வெண்மை: பெண்கள் வாழ்ந்துகொண்டே அதே நேரத்தில் மறைந்துபோகும் ஓர் இடம்.

அதனால்தான் நான் எழுதுகிறேன். ஏனென்றால்
தீவிரமான இடங்கள் தங்கள் கதையைத் தாங்களே
சொல்வதில்லை. அவற்றின் வழியே
பயணிப்பவர்களுக்கு மௌனமாக இருக்கும்
ஆடம்பரம் கட்டுப்படியாகாது.

நான் அல்ல. நான் அல்ல. என் மண் என்னைப்
பெற்றெடுத்தது, உலகின் மற்ற பகுதிகள் என்னை ஒரு
விருந்தினராக அல்ல, குடும்பத்தில் ஒருவனாக
வரவேற்கின்றன.

வடக்கின் முழுமையான வெண்மையிலிருந்து,
அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் முழுமையான
குழப்பத்துக்குள் இறங்கினேன்.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள்

சாத்தியமற்ற பணி

ஓர் அமெரிக்க நிறுவனத்தில் பதினெட்டு ஆண்டுகள்
வேலை செய்வது, உலகின் வேறு எந்த நிறுவனமும் தர
முடியாத ஒன்றைத் தருகிறது: ஒரு பணிக் கலாச்சாரம்,
நடைமுறைகள், தெளிவான ஒரு நோக்கம், வெறும்
கோட்பாடாக இல்லாமல் அன்றாட நடைமுறையாக
இருக்கும் மதிப்பீடுகளின் ஓர் அமைப்பு. அவர்கள்
அவற்றை உங்களுக்கு விளக்குவதில்லை;
உங்களுக்காக அவற்றைக் கட்டியெழுப்புகிறார்கள்.
அதை உங்கள் அனுமதி கேட்காமலே செய்கிறார்கள்.

நியூயார்க் அலுவலகத்தில் இருந்தபோது, நான்
ஒருபோதும் கற்பனை செய்திராத ஒரு வேலை எனக்கு
வழங்கப்பட்டது. பதவி உயர்வு அல்ல. இடமாற்றம்
அல்ல. ஒரு சோதனை.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளுக்குள் மனித உறவுகளின் ஒரு மாதிரியைச் சரிபார்க்க உருவாக்கப்பட்ட ஒரு ரகசியத் திட்டம். அவர்கள் மேலாளர்களையோ உளவியலாளர்களையோ பயிற்சியாளர்களையோ தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. நிஜ உலகில் ஒரு குறிப்பிட்ட வகை அனுபவம் கொண்டவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். என் பெயர் வந்தது—நான் பதினெட்டு ஆண்டுகளாக விற்பனைத் துறையில் இருந்தபோதிலும். அவர்கள் பதவியைப் பார்க்கவில்லை: மனதைப் பார்த்தார்கள்.

சோதனையை விளக்குவது எளிது, நிறைவேற்றுவது மிகக் கடினம்:

ஓர் ஆண்டில் 50 அமெரிக்க மாநிலங்களுக்கும் செல்ல வேண்டும், நகரங்களை நானே தேர்ந்தெடுத்து, ஒவ்வொன்றிலும் குறைந்தது ஒரு வாரம் தங்க வேண்டும்.

கடைசி இரண்டு வாரங்கள் கட்டாய விடுமுறையாக இருக்கும். எல்லாச் செலவுகளையும் அவர்கள் ஏற்பாடுகள். நான் வாழ வேண்டும், கவனிக்க வேண்டும், புரிந்துகொள்ள வேண்டும், ஒவ்வொரு திங்கள்கிழமையும் ஓர் அறிக்கை அனுப்ப வேண்டும். மனிதத்தன்மையான, உலர்ந்த, துல்லியமான ஒரு கணக்கு.

ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டேன். வீட்டுக்குத் தெரிவித்தேன். அவர்கள் எதுவும் கேட்கவில்லை. மாதாந்திரப் பொருட்கள் வந்துவிட்டனவா என்று மட்டும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினார்கள். நான் அமெரிக்காவில் ஓர் ஆண்டை எதிர்கொள்ளவிருந்தேன். அவர்கள், எப்போதும் போல, அடுத்த மாதத்தை எதிர்கொண்டிருந்தார்கள்.

பாதுகாப்புக்காக, என் சம்பளம் நேரடியாக இத்தாலியில் உள்ள என் வங்கிக் கணக்கில் செலுத்தப்பட்டது. அது என்னிடம் நாகரிகமாகச் சொல்லும் ஒரு வழி: "முட்டாள்தனமாக எதுவும் செய்யாதீர்கள். உங்களிடம் இருப்பதை வைத்து வாழுங்கள். நீங்கள் உண்மையில் யார் என்று பார்ப்போம்."

பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் என் மூல அறிக்கைகளையும், பகுப்பாய்வுகளையும், என்னைப் பற்றி அவர்கள் சேகரித்திருந்த தகவல்களையும் பார்க்க எனக்கு அனுமதி கிடைத்தது. இந்தப் புத்தகம் அங்கிருந்துதான் பிறந்தது. இதை வெளியிட எனக்கு ஒப்புதல் கிடைத்தது, ஒரே ஒரு நிபந்தனையுடன்: இதை ஆணையிட்ட நிறுவனத்தின் பெயரை ஒருபோதும் குறிப்பிடக் கூடாது.

அது முக்கியமில்லை. இந்தக் கதை இலச்சினைகளைப் பற்றியது அல்ல. நேரில் அனுபவிக்காமல் புரிந்துகொள்ளவே முடியாத ஒரு நாட்டில் இருக்கும் ஒரு மனிதனைப் பற்றியது.

மிகத் தொலைவான இடத்திலிருந்து தொடங்கட்டுமா?

தர்க்கரீதியான தேர்வு மையத்திலிருந்து அல்ல, விளிம்புகளிலிருந்து தொடங்குவதுதான். இரண்டு எளிய காரணங்களுக்காக:

1. சோதனையிலிருந்து அப்போதுதான் வந்திருந்தேன்: உயர்ந்த தெளிவு, முழுமையான கவனம்.
2. எல்லையிலிருந்து தொடங்குவதால், பாதையைச் சரிசெய்து பயணத்தைச் சுத்தமாக முடிக்க முடியும்.

பாஸ்டனிலோ சிகாகோவிலோ தொடங்க வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இல்லை. நான் ஓர் எல்லையிலிருந்து தொடங்க வேண்டும். காகிதத்தில் மட்டுமே அமெரிக்காவாக இருக்கும் ஓர் இடத்திலிருந்து.

அலாஸ்காவின் தலைநகரான ஜூனோவைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். தனிமைப்பட்டது. படகிலோ விமானத்திலோ மட்டுமே அடையக்கூடியது. யாருக்கும் சொந்தமில்லாத ஒரு நகரம். தொடங்குவதற்கு மிகச் சரியான இடம்.

வளங்களை உகந்ததாக்குதல்

புறப்படுவதற்கு முன், ஓர் அமெரிக்கர் முதன்மையாக மதிக்கும் ஒன்றைச் செய்தேன்: ஒரு சுற்றுலாப் பயணியைப் போல அல்ல, ஒரு தொழில்முறையாளரைப் போல என்னை ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டேன்.

மிகப் பெரிய உள்நாட்டு வலையமைப்புகளைக் கொண்ட, மிகப் பிரபலமான மூன்று விமான நிறுவனங்களை அழைத்தேன். ஒரு மணி நேரத்துக்குள், ஐம்பது உள்நாட்டு விமானப் பயணங்களுக்கான ஒரு சீட்டுப் புத்தகத்தை 60% தள்ளுபடியில் வாங்கினேன்.

கால வரம்பு இல்லை. நாள் வரம்பு இல்லை. கட்டுப்பாடுகள் இல்லை. ஒரே ஒரு நிபந்தனை: ஓர் ஆண்டுக்குள் பயன்படுத்த வேண்டும்.

ஹோட்டல் சங்கிலிகள், Uber டாக்சிகள், கார் வாடகை நிறுவனங்களிடமும் இதையே செய்தேன், பிறகு கட்டடங்களின், வழிமுறைகளின் ஒழுங்கான ஓர் அட்டவணையைத் தயாரித்தேன், ஆனால் நேரங்களை அல்ல.

நான் தயாராக இருந்தேன்.

அது என் முதல் உண்மையான வெற்றி. எனக்கு நகரத் தெரியும் என்பதற்கான முதல் அடையாளம்.
அமெரிக்கா காத்திருப்பவர்களுக்கு அல்ல,
செயல்படுபவர்களுக்கே வெகுமதி தருகிறது.

நிறுவனம் அந்தப் பரிவர்த்தனையைப் பார்த்தபோது,
ஓர் அமெரிக்கக் கலாச்சாரம் எப்போதும் செய்வதைச்
செய்தது: நம்பகத்தன்மையைச் சரிபார்த்தது.

தொடர்ச்சியான பயணத்தில் ஓர் ஆண்டைக் கையாள
என்னால் முடியுமா? எதிர்பாராத நிகழ்வுகளையும்
தூரங்களையும் அவசரநிலைகளையும் சமாளிக்க
என்னால் முடியுமா? நான் சுயமாக
இயங்கக்கூடியவனா?

இந்தக் காரணத்துக்காக, புறப்படுவதற்கு முன்,
இன்னொரு முக்கியமான விவரத்தைச் சரிசெய்தேன்:

என் கிரெடிட் கார்டில் மாதத்துக்குக் குறைந்தது \$100,000
கடன் வரம்பு இருப்பதை உறுதிசெய்தேன்.

அது செலவழிப்பதற்காக அல்ல. அவற்றை நிர்வகிக்க
எங்களால் முடியும் என்று காட்டுவதற்காக.
அமெரிக்கர்கள் இப்படித்தான் நினைக்கிறார்கள்:
உங்களுக்குச் சுயாட்சி இல்லையென்றால், சுதந்திரம்
இல்லை. சுதந்திரம் இல்லையென்றால், உங்களை
மதிப்பிட முடியாது.

அந்தக் கணத்திலிருந்து, அந்தத் திட்டம் இனி ஒரு பணி
அல்ல. அது ஒரு லட்சியப் பயணம்.

இப்போது உண்மையாகவே பயணிக்கிறோம்

அலாஸ்கா புவியியலால் மட்டுமே அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் பகுதி. அது இன்னோர் உலகம்.

பெண்கள் தடயமே இல்லாமல் மறைந்துபோகும் இடம் அது. ஒரு புகார் ஒருபோதும் தன் இலக்கை அடையாத இடம். நகரங்கள் ஒரு காட்டுமிராண்டிக் கண்டத்தின் நடுவில் இருக்கும் நாகரிகத் தீவுகள் மட்டுமே ஆன இடம்.

ஜூனோ என் முதல் சோதனை: நாட்டின் மற்ற பகுதிகளுடன் இணைக்கும் சாலைகள் இல்லாத ஒரு தலைநகரம். அமெரிக்காவாகத் தோன்றாத அமெரிக்காவின் ஒரு துண்டு.

இங்கே நான் ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ளத் தொடங்கினேன்: இந்தப் பயணம் புவியியல் சார்ந்ததாக இருக்காது. அது மனிதம் சார்ந்ததாக இருக்கும்.

பகுதி 1 (தொகுதி I)

அலபாமா – அலாஸ்கா – அரிசோனா – ஆர்கன்சா – கலிபோர்னியா – கொலராடோ – கனெக்டிகட் – டெலவேர் – ஃப்ளோரிடா – ஜார்ஜியா

பகுதி 2 (தொகுதி II)

ஹவாய் – ஐடஹோ – இல்லினாய் – இந்தியானா – அயோவா – கன்சாஸ் – கென்டக்கி – லூசியானா – மெயின் – மேரிலாந்து

பகுதி 3 (தொகுதி III)

மசாகுசெட்ஸ் – மிச்சிகன் – மினசோட்டா – மிசிசிப்பி –
மிசோரி – மொன்டானா – நெப்ராஸ்கா – நெவாடா –
நியூ ஹாம்ப்ஷயர் – நியூ ஜெர்சி – நியூ மெக்ஸிகோ

பகுதி 4 (தொகுதி IV)

நியூயார்க் – வாஷிங்டன்

பகுதி 5 (தொகுதி V)

வட கரோலினா – வட டகோட்டா – ஒஹையோ –
ஒக்லஹோமா – ஒரிகன் – பென்சில்வேனியா – ரோட்
தீவு – தென் கரோலினா

பகுதி 6 (தொகுதி VI)

தென் டகோட்டா – டென்னசி – டெக்சஸ் – யூட்டா –
வெர்மான்ட் – வர்ஜீனியா – மேற்கு வர்ஜீனியா –
விஸ்கான்சின் – வயோமிங்

ஃப்ளோரிடா

ஃப்ளோரிடா ஒரு உயிருள்ள முரண்பாடு.

உலகம் இதை ஒரு விடுமுறைச் சேருமிடமாகப்
பார்க்கிறது: கடற்கரைகள், சூரியன், கேளிக்கைப்
பூங்காக்கள், பனைமரங்கள், காக்டெயில்கள்,
வெதுவெதுப்பான கடல்கள், மியாமி, ஆர்லாண்டோ,
டாம்பா. எங்கும் வண்ணங்கள். இடைவிடாத ஒரு
மகிழ்ச்சித் தோற்றம்.

ஆனால் அங்கே வாழ்பவர்களுக்குத் தெரியும்,
ஃப்ளோரிடா இவையும்தான்: – நாள்பட்ட வறுமை –
கட்டுப்படியாகாத வாடகைகள் – ஆழமான

ஏற்றத்தாழ்வு – சுரண்டும் சுற்றுலா – சுழற்சியாக வரும்
புயல்கள் – பருவகால வேலை – பலவீனமான
சமூகங்கள் – மிக அதிகமான குடும்ப வன்முறை –
ஓரங்களில் விடப்பட்ட முதியவர்கள்.

இது இரண்டு முகங்கள் கொண்ட மாநிலம்: சுற்றுலாப்
பயணிக்கு அஞ்சல் அட்டை, அதை நிலைநிறுத்தும்
பெண்களுக்கு நிஜம். ஃப்ளோரிடாவில் பெண்களின்
இல்லாமையைப் பற்றி அதிகம் பேசப்படுவதில்லை.
அது மணலுக்கும் கடலுக்கும் கட்டாயப்
புன்னகைகளுக்கும் அடியில் ஒளிந்திருக்கிறது. ஆனால்
அங்கே அது ஒவ்வொரு நாளும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

வளமான பெண் சமூகச் சூழலால், முடிவில்லா
நிலையின்மையால், போதாத சேவைகளால்,
அங்கீகாரமின்றிப் பொருளாதாரத்தை இயக்கும்
கண்ணுக்குத் தெரியாத பாத்திரங்களால்
மறைந்துபோகிறாள்.

இது ஒரு செயல்பாட்டு மறைவு, குறியீட்டு மறைவு
அல்ல.

முதியோர் பராமரிப்பாளர் – 52 வயது

ஃப்ளோரிடா அமெரிக்காவின் ஓய்வு இல்லம்.
லட்சக்கணக்கான முதியவர்கள் இங்கே வாழ்கிறார்கள்,
பலர் குடும்பம் இல்லாமல், மற்றவர்கள் கடுமையான
உடல்நலப் பிரச்சினைகளுடன்.

அவர்களைத் தாங்குவது அமைப்புகள் அல்ல:
பெண்கள்.

அவள் ஒரு பராமரிப்பாளர், ஒரு சுகாதார உதவியாளர்,
ஒரு முதியோர் இல்லப் பணியாளர். பெரும்பாலும்
கடினமான நிலைமைகளில் வேலை செய்கிறாள்:

நீண்ட ஷிஃப்டுகள், குறைந்த ஊதியம், சிக்கலான நோயாளிகள், எல்லாவற்றிலும் சிக்கனம் பிடிக்கும் தனியார் நிறுவனங்கள், மிகப் பெரிய பொறுப்புகள்.

அவள் உடல்களைத் தூக்க வேண்டும், மருந்துகள் கொடுக்க வேண்டும், சுத்தம் செய்ய வேண்டும், கழுவ வேண்டும், கேட்க வேண்டும், அமைதிப்படுத்த வேண்டும், தாங்கிப் பிடிக்க வேண்டும்.

அவளுக்குத் தனக்கென நேரம் இல்லை. சேமித்து வைக்கப் பணம் இல்லை. அவள் வாழ்க்கை மற்றவர்களின் பலவீனத்தைச் சுற்றியே சுழல்கிறது.

அவள் இல்லாமை உடல்சார்ந்தது: உண்மையில் அவளுடையது என்று ஒரு நாள்கூட இல்லை.

அவள் இல்லையென்றால், யாரும் அவள் இடத்தை நிரப்ப மாட்டார்கள். அவள் இல்லாமல் அமைப்பு தன்னைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது, ஆனால் முடியும் என்று பாசாங்கு செய்கிறது.

சுற்றுலாப் பகுதியின் பணிப்பெண் - 26 வயது

ஃப்ளோரிடா சுற்றுலாவில் செழிக்கிறது. சுற்றுலா பெண்களால் செழிக்கிறது.

உணவகங்கள், ஹோட்டல்கள், மதுக்கூடங்கள், உல்லாச விடுதிகள், கேளிக்கைப் பூங்காக்கள், சூதாட்ட விடுதிகள், கடற்கரைக் கிளப்புகளில் அவள் வேலை செய்கிறாள். அவளுக்கு அட்டவணை இல்லை: ஷிஃப்டுகள் உண்டு. நிலைத்தன்மை இல்லை: பருவங்கள் உண்டு. தொழில் வளர்ச்சி இல்லை: அவள் வெறுமனே பிழைத்திருக்கிறாள்.

அவள் வாழ்க்கை இதுதான்: - கட்டாயப் புன்னகைகள் - இடைவிடாத கோரிக்கைகள் - மாதத்தைத்

தீர்மானிக்கும் டிப்ஸ் - திமிர்பிடித்த
வாடிக்கையாளர்கள் - ஒரு நிமிடத்தில் அவளை
மாற்றிவிடும் மேலாளர்கள் - இடைவிடாத உணர்ச்சி
உழைப்பு.

இரவில் தாமதமாக, களைப்போடு எழுந்து செல்கிறாள்.
மறுநாள் காலை மீண்டும் தொடங்குகிறாள்.

அவள் இல்லாமை தார்மீகமானது: சுற்றுலாப்
பயணிகளுக்கு அவள் இல்லவே இல்லை. அவள் ஒரு
சேவை, ஒரு மனுஷி அல்ல.

ஒவ்வொரு நாளும் அவள் கடலைப் பார்க்கிறாள்,
ஆனால் அது அவளுக்கானது அல்ல.

உள்நாட்டுப் பகுதிகளிலிருந்து வந்த புலம்பெயர்ந்த
பெண் - 31

வயது

கடற்கரைகளுக்கும் நவீன நகரங்களுக்கும் வெகு
தொலைவில் உண்மையான ஃப்ளோரிடா இருக்கிறது:
வயல்கள், பசுமைக் குடில்கள், சிறிய ஏழை ஊர்கள்,
உடல் உழைப்பு.

புலம்பெயர்ந்த பெண் - பெரும்பாலும் லத்தீன்
அமெரிக்கர் அல்லது ஹைட்டியர் - மாநிலம் காட்ட
விரும்பாத எல்லாவற்றையும் தாங்குகிறாள்: - வீடு
சுத்தம் செய்தல் - விவசாயம் - உணவுப் பொதியிடல் -
குறைந்த ஊதியச் சேவைகள் - முறைசாரா குழந்தைப்
பராமரிப்பு - மோட்டல்களில் இரவு ஷிஃப்டுகள்.
அவர்கள் அதிகாரிகளுக்கு அஞ்சுகிறார்கள்,
கொஞ்சத்தில் வாழ்கிறார்கள், வீட்டுக்குப் பணம்
அனுப்புகிறார்கள். பலர் தனியாக இருக்கிறார்கள்,

மற்றவர்கள் கடினமான பகுதிகளில் வளர்க்க வேண்டிய சிறு குழந்தைகளுடன்.

அவள் இல்லாமை பொருளாதாரரீதியானதும் மொழிரீதியானதும் ஆகும்: அவளுக்கு ஆங்கிலம் நன்றாகப் பேசத் தெரியாது, உதவி கேட்கத் தெரியாது, அவளுக்கு உண்மையான உரிமைகள் இல்லை. அமைப்பு அவளைப் பயன்படுத்துகிறது. அவள் தேவைப்படாதபோது, அவளைக் கைவிடுகிறது.

ஃப்ளோரிடா தன் இருப்பை ஒப்புக்கொள்ளாமலேயே ஃப்ளோரிடாவைச் சுத்தமாக வைத்திருக்கும் பெண் அவள்.

புயலுடன் வாழும் பெண் - 37

வயது

ஃப்ளோரிடா சூறாவளிகளின் இடைவிடாத அச்சுறுத்தலில் வாழ்கிறது. ஒவ்வொரு பருவமும் பதற்றத்தைக் கொண்டுவருகிறது: தயாரிப்பு, மூடுதல், காத்திருப்பு, நம்பிக்கை.

புயல் தாக்கும்போது, வீட்டையும் குழந்தைகளையும் ஆவணங்களையும் நம்மிடம் இருக்கும் கொஞ்சத்தையும் யார் பாதுகாக்கிறார்கள்? எப்போதும் அவள்தான்.

பல பெண்கள் இவற்றில் வாழ்கிறார்கள்: - நடமாடும் வீடுகள் - பழைய அடுக்குமாடி வீடுகள் - ஆபத்தான கடலோரப் பகுதிகள் - விளிம்புநிலைக் குடியிருப்புகள்.

ஒவ்வொரு சூறாவளியும் இதைக் குறிக்கிறது: வெளியேற்றம், வேலை இழப்பு, தரையிலிருந்து தண்ணீரை அகற்றுதல், எஞ்சியிருக்கும் கொஞ்சத்தைக் காப்பாற்றுதல்.

பெரும்பாலும் அதைத் தனியாகச் செய்ய
வேண்டியிருக்கிறது.

அவள் இல்லாமை சுற்றுச்சூழல் சார்ந்தது: மாநிலம்
பாதுகாப்பை வாக்களிக்கிறது, ஆனால் மிகக்
கடுமையாகத் தாக்கப்படுபவர்கள் அவர்கள்தான்,
உடைந்து மீண்டும் பூஜ்ஜியத்திலிருந்து தொடங்கக்
கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள். ஒவ்வொரு புயலிலும்
யாராலும் ஈடுசெய்ய முடியாத ஒன்றை இழக்கிறார்கள்:
வலிமை, நேரம், மன நிலைத்தன்மை.

பின்னூரை - ஃப்ளோரிடா

ஃப்ளோரிடா இடைவிடாத முரணில் வாழ்கிறது:
முழுமையான ஒளியும் முழுமையான இருளும்.
சர்வதேசச் சுற்றுலாவும் உள்ளூர் நிலையின்மையும்.
கண்ணுக்குத் தெரியும் செல்வமும்
கட்டமைப்புரீதியான வறுமையும்.

இங்கே பெண்கள் ஒரே இரவில் மறைந்துபோவதில்லை.
ஷிஃப்டுகள், வெப்பம், சூறாவளிகள்,
வாடிக்கையாளர்கள், முதியவர்கள், குழந்தைகள்,
நிச்சயமற்ற வேலைகள், தாங்க முடியாத வாழ்க்கைச்
செலவு ஆகியவற்றுக்கு இடையே மெல்ல மெல்லத்
தேய்ந்துபோகிறார்கள்.

ஃப்ளோரிடாவில் பெண்களின் இல்லாமை ஒரு நிகழ்வு
அல்ல. அது ஒரு செயல்முறை.

ஆற்றலும் நேரமும் கண்ணியமும் அங்கீகாரமும்
இடைவிடாமல் கழிக்கப்படுதல்.

அமைப்பு அவர்களால்தான் பிழைத்திருக்கிறது,
ஆனால் அவர்கள் இல்லாதது போலவே
நடந்துகொள்கிறது.

சிந்தனை - ஃப்ளோரிடா

ஃப்ளோரிடா ஓர் எளிய விஷயத்தைக் கற்பிக்கிறது:
பெண்களின் இல்லாமை வண்ணமயமாகவும்
இருக்கலாம்.

ஒரு பெண்ணை அழிக்க அலாஸ்காவின் குளிரோ
அலபாமாவின் வரலாறோ அரிசோனாவின்
கடுமையோ தேவையில்லை.

சில நேரங்களில் இவை போதும்: - பார்க்க முடியாத ஒரு
சுற்றுலாப் பயணி - சார்ந்திருக்கும் ஒரு முதியவர் -
சுரண்டும் ஒரு முதலாளி - எல்லாவற்றையும் அடித்துச்
செல்லும் ஒரு குறாவளி - ஒருபோதும் போதாத ஒரு
சம்பளம் - சாத்தியமற்ற ஒரு வாடகை - கண்ணுக்குத்
தெரியாத உழைப்பை அங்கீகரிக்காத ஒரு பண்பாடு.
ஃப்ளோரிடா என்பது பெண்கள் வெயிலில் உழைத்து
நிழலில் வாழும் இடம்.

அதனால்தான் அது இந்தத் தொகுதியில் இருக்கிறது.
ஏனென்றால் அது உண்மையைக் காட்டுகிறது: உலகின்
மிக மகிழ்ச்சியான இடம்கூட, அதை
நிலைநிறுத்துபவர்களுக்கு மிகக் கொடூரமானதாக
இருக்க முடியும்.

ஜார்ஜியா

ஜார்ஜியா ஓர் இரட்டை மாநிலம்: மேற்பரப்பில்
நவீனமானது, இதயத்தில் பழமையானது.

அட்லாண்டா வேகமாக நகர்கிறது: தொழில்நுட்பம்,
விமான நிலையங்கள், இசை, பல்கலைக்கழகங்கள்,
கறுப்பின வணிகம், தேசிய அரசியல். ஆனால்
மாநிலத்தின் மற்ற பகுதிகள் தேங்கியே நிற்கின்றன:

கிராமப்புறம், உணவுத் தொழில்கள், மதம்,
பழமைவாதம், நிலையான வறுமை.

சிவில் உரிமைகளின் வரலாற்றை உருவாக்கிய பகுதி
இது, ஆனால் தன் பெண்களில் பலரைப் பின்னால்
விட்டுவிட்டது.

ஜார்ஜியா வெளிப்படையான வன்முறையால்
பெண்களை அழிப்பதில்லை. மரபின் சுமையால்,
அசையாத வறுமையால், பகிர்ந்துகொள்ளப்படாத
குடும்பப் பொறுப்புகளால், இயல்பானதாகத் தோன்றும்
கடினமான, குறைந்த ஊதிய உழைப்பால் அழிக்கிறது.

இங்கே பெண்களே தூண், இயந்திரம், மையம்.
துல்லியமாக இதனாலேயே அவர்கள் இயல்பாக
எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறார்கள், இயல்பாக
எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறார்கள்,
பயன்படுத்தப்படுகிறார்கள், அளவுக்கு மீறிச்
சுமையேற்றப்படுகிறார்கள், முடிவுகளில்
புறக்கணிக்கப்படுகிறார்கள்.

ஜார்ஜியா பெண்களின் தோள்களில் வாழ்ந்துகொண்டு,
அந்தச் சுமை இயற்கையானது என்பது போல
நடந்துகொள்ளும் ஒரு மாநிலம்.

உணவுத் தொழிலின் பெண் - 30 வயது

ஜார்ஜியா அமெரிக்காவின் கோழி மற்றும் இறைச்சித்
தொழிலின் தலைநகரங்களில் ஒன்று. மிகப் பெரிய
ஆலைகள், முடிவில்லா உற்பத்தி வரிசைகள்,
கடினமான ஷிஃப்டுகள், குளிர்ந்த சூழல்கள்,
இடைவிடாத இரைச்சல்.

இங்கே வேலை செய்யும் பெண் எதிர்கொள்வது: -
களைப்பூட்டும் திரும்பத் திரும்பச் செய்யும் வேலை -

வெட்டுகள், நசுங்கல்கள், நாள்பட்ட வலி – இடைவிடாத கண்காணிப்பு – உற்பத்தி நேரங்களின் அழுத்தம் – பலவீனமான ஒப்பந்தங்கள் – ஒருபோதும் உயராத ஊதியம்.

உணவுத் தொழில் ஒருபோதும் நிற்பதில்லை: நோய்க்காகவும் இல்லை, கர்ப்பத்துக்காகவும் இல்லை, குடும்பப் பிரச்சினைகளுக்காகவும் இல்லை.

அவள் இல்லையென்றால், அரை மணி நேரத்துக்குள் யாராவது அவள் இடத்தை நிரப்புவார்கள். ஏன் என்று யாரும் கேட்பதில்லை. அவள் தோள்களில் என்ன சுமக்கிறாள் என்று யாரும் பார்ப்பதில்லை.

அவள் இல்லாமை தொழில்சார்ந்தது: இயந்திரத்தின் ஒரு பாகமாகக் குறைக்கப்படுகிறாள். இயங்க வேண்டிய ஓர் எண். புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டிய ஒரு வாழ்க்கை அல்ல.

கறுப்பினச் சமூகங்களின் பெண் - 48 வயது

கறுப்பின ஜார்ஜியாவில் பெண்களே எல்லாம்: தாய், உழைப்பாளி, வழிகாட்டி, ஆன்மீக ஆதரவு, வரலாற்று நினைவு.

விரிந்த குடும்பத்தைத் தாங்குபவள் அவள்தான்; வீட்டுக்குள்ளும் வெளியிலும் வேலை செய்பவள், குழந்தைகளையும் பெரும்பாலும் பேரக்குழந்தைகளையும் தாங்குபவள், நிலையற்ற வேலைகள், நோய், சிறை, மனச்சோர்வு காரணமாக ஆண்கள் மறைந்துபோகும்போது முழுச் சமூகங்களையும் ஒன்றாகப் பிடித்து வைத்திருப்பவள்.

அவள் ஒருபோதும் அங்கீகரிக்கப்படாத, மிகப் பெரிய ஒரு பாத்திரத்தை வகிக்கிறாள்.

அட்லாண்டாவில் அவள் வேலை செய்யும் இடங்கள்: –
பள்ளிகள்- சுகாதாரம்- அலுவலகங்கள்- பொதுச்
சேவைகள்- போக்குவரத்து- உதவிச் சேவைகள்.
கிராமப்புறத் தெற்கில் இன்னும் அதிகமாக: –
விவசாயம்- கடைகள்- தேவாலயங்கள்- முதியோர்
பராமரிப்பு- உடைந்த குடும்பங்களுக்கு முறைசாரா
ஆதரவு

அவள் இல்லாமை சமூகரீதியானது: எல்லோரும்
அவளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள், எல்லோரும்
அவளிடம் கோருகிறார்கள், ஆனால் முடிவெடுப்பின்
மையத்தில் அவளை யாரும் வைப்பதில்லை.

ஒருபோதும் உடைந்துவிட முடியாமல் ஒரு முழு
மக்களையும் தாங்கும் பெண் அவள்.

நம்பிக்கைக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் இடையே வாழும் பெண் –

44 வயது

ஜார்ஜியா அமெரிக்காவின் மிகவும் மதப்பற்றுள்ள
மாநிலங்களில் ஒன்று. இங்கே தேவாலயம் ஆன்மீகம்
அல்ல: அது சமூக அமைப்பு.

பல பெண்களுக்கு நம்பிக்கையே அவர்களின் ஒரே
மூச்சுவிடும் இடம். ஆனால் பலர் அதே அமைப்புக்குள்
சிக்கியிருக்கிறார்கள்.

இறுக்கமான பாத்திரங்கள்: – பக்தியுள்ள மனைவி-
உடனிருக்கும் தாய்- மதிப்புக்குரிய பெண்- சமூகத்தின்
சுறுசுறுப்பான உறுப்பினர்

கண்டிப்பான விதிகள்: – பலவீனத்தைக் காட்டக் கூடாது
– குடும்பத்துக்குக் "களங்கம்" ஏற்படுத்தக் கூடாது –

பொதுவில் ஆணுக்கு மறுப்புச் சொல்லக் கூடாது –
மரபான பாத்திரங்களிலிருந்து விலகக் கூடாது.

பல பெண்களுக்கு மதம் ஒரு புகலிடம். மற்றவர்களுக்கு
அது கட்டுப்பாடு.

அவள் இல்லாமை பண்பாட்டுரீதியானது: சமூகம்
அவளுக்கு முன்பே வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு
பிம்பத்தைத் தருவதால், அவள் உண்மையில் யார்
என்பதை அவளால் வெளிப்படுத்த முடியாது. அவள்
தேர்வால் அல்ல, கடமையால் புன்னகைக்கிறாள்.

புறநகர்ப் பகுதிகளின் கண்ணுக்குத் தெரியாத பெண் – 32 வயது

அட்லாண்டாவுக்கு வெளியே காலம் மெதுவாகிறது.
சிறிய நகரங்கள், குறைந்தபட்சச் சேவைகள்,
மோசமான பள்ளிகள், கிட்டத்தட்டப் போக்குவரத்தே
இல்லை.

இங்கே பெண்கள் தீர்வில்லாத சிறு சிறு பிரச்சினைகள்
நிறைந்த வாழ்க்கை வாழ்கிறார்கள்: – குறைந்த
ஊதியம் – உயரும் வாடகைகள் – போதாத பள்ளிகள் –
தொலைவான மருத்துவ வசதி – பரவலான போதைப்
பழக்கங்கள் – வாய்ப்புகளின் பற்றாக்குறை – உடல்
உழைப்பு அல்லது திரும்பத் திரும்பச் செய்யும் வேலை.

பல்பொருள் அங்காடிகள், துரித உணவகங்கள்,
கிடங்குகள், சுத்தம் செய்யும் வேலைகள், உள்ளூர்க்
கடைகளில் அவர்கள் வேலை செய்கிறார்கள்.
ஒவ்வொரு மாதமும் ஒரு பொருளாதாரப் போராட்டம்.
ஒவ்வோர் ஆண்டும் ஒரே மாதிரி தோன்றுகிறது.

அவள் இல்லாமை நிலப்பரப்பு சார்ந்தது: மாறாத,
அவளையும் மாற விடாத ஓர் இடத்தில் அவள்

வாழ்கிறாள்.

அவள் ஒரு மூடிய கதவால் அல்ல, அசையாத ஒரு முழுப் புவியியலால் சிக்கவைக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

பின்னூரை - ஜார்ஜியா

ஜார்ஜியா எங்கே பார்க்க வேண்டும் என்று நீங்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும் என்று கோரும் ஒரு மாநிலம். அட்லாண்டாவைப் பார்த்தால், நவீனத்தைப் பார்ப்பதாக நினைக்கிறீர்கள். கிராமப்புறத் தெற்கைப் பார்த்தால், பழங்கால வரலாற்றைப் பார்க்கிறீர்கள். தொழில்களைப் பார்த்தால், பொருளாதாரத்தின் மிகக் கடினமான பகுதியைப் பார்க்கிறீர்கள். சமூகங்களைப் பார்த்தால், இயல்புநிலை என்ற வேடமிட்ட கஷ்டத்தைப் பார்க்கிறீர்கள்.

இங்கே பெண்கள் திடீரென்று மறைந்துபோவதில்லை. இவற்றின் கீழ் மெல்ல மெல்லத் தேய்ந்துபோகிறார்கள்: - இறுக்கமான மரபுகள் - கடின உழைப்பு - திணிக்கப்பட்ட பாத்திரங்கள் - மென்மையான வறுமை - மிகப் பெரிய பொறுப்புகள் - அதிகம் கேட்டு, குறைவாகத் தரும் சமூகங்கள்.

ஜார்ஜியாவில் பெண்களின் இல்லாமை ஒரு வெற்றிடம் அல்ல. அது ஒரு சுமை.

சுற்றியிருக்கும் யாரும் தங்களுக்குச் செவிசாய்க்கப் பழக்கப்படுத்தாததால், ஒருபோதும் குறைகூறாமல் பெண்கள் சுமக்கும் ஒரு சுமை.

சிந்தனை - ஜார்ஜியா

ஜார்ஜியா ஒரு கடுமையான உண்மையை விளக்குகிறது: சில மாநிலங்களில் பெண்கள்

அதிர்ச்சியால் அல்ல, பழக்கத்தால்
அழிக்கப்படுகிறார்கள்.

அவள் தாங்கிப் பிடிப்பது இயல்பு. அவள் அதிகமாகச்
செய்வது இயல்பு. அவள் எல்லா இடத்திலும் இருப்பது
இயல்பு. அவள் உடைந்துவிடாமல் இருப்பது இயல்பு.
களைப்பாக இருக்கும்போதும் அவள் புன்னகைப்பது
இயல்பு.

ஒன்று “இயல்பானதாக” ஆகும்போது, அது
பார்க்கப்படுவது நின்றுவிடுகிறது.

இல்லாமையை மரபே கட்டமைக்க முடியும் என்று
ஜார்ஜியா கற்பிக்கிறது: வெளிப்படையான வன்முறை
தேவையில்லை, பத்தாண்டுகளாகத் திணிக்கப்பட்ட
ஒரு சமூகப் பாத்திரமே போதும்.

இங்குள்ள பெண்கள் கண்ணுக்குத் தெரிய வேண்டும்
என்று கேட்கவில்லை. தாங்கள் தாங்கும் அமைப்பால்
நுகரப்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்று மட்டுமே
கேட்கிறார்கள்.

அதை இந்தத் தொகுதியின் இதயத்தில் வைக்க இது
போதும்.

ஹவாய்

ஹவாய் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் மிக
நேர்த்தியான ஏமாற்று.

உலகுக்கு அவை சொர்க்கம்: கடற்கரைகள், நீலப்பச்சை
நீர், அலைச்சறுக்கு, மிகச் சரியான வானிலை, அஞ்சல்
அட்டைகள், விளம்பரச் சுற்றுலா. எங்கும் வண்ணங்கள்,
வெளித்தோற்ற அமைதி, கண்கவர் இயற்கை.

ஆனால் உண்மையான ஹவாய் முற்றிலும் வேறானது:
- மிக மிக அதிகமான வாழ்க்கைச் செலவு - குறைந்த
ஊதியம் - ஒரு சிலரிடம் குவிந்த நில உடைமை -
வளங்களை விழுங்கும் சுற்றுலா - ஓரங்கட்டப்பட்ட
உள்ளூர்ச் சமூகங்கள் - அழிக்கப்பட்ட அல்லது
விற்கப்பட்ட அடையாளம் - அழகிய
நிலக்காட்சிகளுக்குப் பின்னால் ஒளிந்திருக்கும்
வறுமை.

இங்கே பெண்கள் வெளிப்படையான வன்முறையால்
மறைந்துபோவதில்லை. உலகுக்கு ஒரு பிம்பத்தை
விற்பது, அதற்குள் வாழ்பவர்களிடமிருந்து
இன்னொன்றை மறைக்கும் ஒரு மண்ணில் வாழ்வதால்
மறைந்துபோகிறார்கள்.

அவர்களின் இல்லாமை இரட்டிப்பானது: - சுற்றுலா
எண்ணிக்கைகளில் கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்கள் -
அமெரிக்கப் பண்பாட்டுக் கதையாடலில் கண்ணுக்குத்
தெரியாதவர்கள்.

ஹவாய் பெண்களை ஒரே அடியில் அழிப்பதில்லை.
மெதுவாக அழிக்கிறது. பொருளாதாரத்தால். இடம்
விடாத சுற்றுலாவால். திருடப்பட்ட அடையாளங்களால்.

விருந்தோம்பல் துறையின் பெண் - 34 வயது

ஹவாய் சுற்றுலாவில் செழிக்கிறது. வரவேற்பு மேசைப்
பணியாளர்கள், பணிப்பெண்கள், அறை சுத்தம்
செய்பவர்கள், அறைச் சேவை, ஸ்பா, சுற்றுலா
நடவடிக்கைகள். இங்கே இந்த அமைப்பின் இதயம்
பெண்கள்தான்.

மிகச் சரியாகத் தோன்றும், ஆனால் நடைமுறையில்
இப்படி இருக்கும் சூழல்களில் அவள் வேலை
செய்கிறாள்: - அதிக வேகம் - குறைந்த ஊதியம் -

இடைவிடாத கோரிக்கைகள் – சாத்தியமற்ற நேரங்கள் – கட்டாயப் புன்னகை கோரும் மேலாளர்கள் – அவளைப் பெரும்பாலும் “பேக்கேஜின் ஒரு பகுதியாக” நடத்தும் வாடிக்கையாளர்கள்.

இரண்டு நிரந்தரப் பிரச்சினைகளுடன் அவள் வாழ்கிறாள்:

1. ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத வாடகைகள் (பலர் 3-4 பேருடன் வீட்டைப் பகிர்ந்துகொள்கிறார்கள்)

2. அளவுகடந்த வாழ்க்கைச் செலவு (எல்லாமே பெருநிலப்பரப்பில் இருப்பதைவிட

இரண்டு மடங்கு விலை)

இயற்கைச் சொர்க்கம் அவளைச் சுற்றி இருக்கிறது, ஆனால் அவள் வாழ்க்கை செலவுகளுக்கு எதிரான அன்றாட ஓட்டம்.

அவள் இல்லாமை பொருளாதாரரீதியானது: தன்னால் கட்டுப்படியாக முடியாத ஒரு சொர்க்கத்தில் அவள் வேலை செய்கிறாள்.

பூர்வீக ஹவாய்ப் பெண் – 29 வயது

பூர்வீகப் பெண் ஹவாயின் இதயம், மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் இருப்பவளும் அவளே.

கதை தெளிவானது: காலனியாதிக்கம், நில இழப்பு, பண்பாட்டுத் திணிப்புகள், ஆக்கிரமிக்கும் சுற்றுலா. அவள் வாழ்க்கை மரபு, குடும்பம், வேலை, பண்பாட்டு எதிர்ப்பு ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான ஒரு சமநிலை.

அவள் பெரும்பாலும் அத்தியாவசியத் துறைகளில் வேலை செய்கிறாள்: – பள்ளிகள் – சுகாதாரம் – சமூக

உதவி - சமூக நலத் திட்டங்கள் - மரபு விவசாயம் -
பண்பாட்டு முயற்சிகள்.

அவள் மிகப் பெரிய பாத்திரம் வகிக்கிறாள், ஆனாலும்
அங்கீகரிக்கப்படுவதில்லை. அவள் பண்பாடு உலகுக்கு
நாட்டுப்புறக் கலையாக விற்கப்படுகிறது: நடனங்கள்,
இசை, குறியீடுகள் சுற்றுலாப் பொழுதுபோக்காக
மாற்றப்படுகின்றன.

அவள் இல்லாமை பண்பாட்டுரீதியானது: அவள்
அடையாளம் காட்டப்படுகிறது, ஆனால்
மதிக்கப்படுவதில்லை.

ஒரு பிம்பமாக எங்கும் இருக்கிறாள், ஒரு குரலாக
எங்கும் இல்லை.

பல தலைமுறைக் குடும்பங்களைத் தாங்கும்

பெண் - 46 வயது ஹவாயில் பல தலைமுறைக்
குடும்பங்கள் அதிகம்: மரபால் அல்ல, பொருளாதாரத்
தேவையால்.

ஒரே வீட்டில், பெரும்பாலும் சிறிய வீட்டில், மூன்று
தலைமுறைகள்: தாத்தா பாட்டிகள், பெற்றோர்,
குழந்தைகள், உடன்பிறந்தோர்.

இங்கே பெண்ணே அந்த அமைப்பின் முதுகெலும்பு: -
அவள் வேலை செய்கிறாள் - சமைக்கிறாள் -
குழந்தைகளைப் பார்த்துக்கொள்கிறாள் -
முதியவர்களுக்கு உதவுகிறாள் - வெவ்வேறு
மொழிகளுக்கு இடையே பாலமாக இருக்கிறாள் -
கணக்குகளைப் பார்க்கிறாள் - உதவியின்றிப்
பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்கிறாள்.

அவளுக்கு ஓய்வு நேரம் மிக மிகக் குறைவு. தனிப்பட்ட
இடம் கிட்டத்தட்ட இல்லை. மிகப் பெரிய உணர்ச்சிச்

சுமை.

அவள் இல்லாமை குடும்பம் சார்ந்தது: எல்லோரும் அவளைச் சார்ந்திருக்கிறார்கள், ஆனால் அவள் உண்மையில் யார் என்று யாரும் பார்ப்பதில்லை.

குடும்பமே அவள் பலமும், அவள் கூண்டும்.

தனிமைக்கும் இயற்கைக்கும் இடையே வாழும் பெண்

- 32

வயது

ஹொனாலுலுவுக்கும் உல்லாச விடுதிகளுக்கும் வெளியே பன்முகமான ஒரு தீவுக்கூட்டம் இருக்கிறது: தொலைதூரத் தீவுகள், சிறிய கிராமங்கள், தனிமைப்பட்ட சமூகங்கள்.

இங்கே வேலை என்பது: - விவசாயம்- மீன்பிடித்தல்- பராமரிப்பு- சிறு சேவைகள்- அடிப்படைப் பள்ளிகள்- சமூகப் பராமரிப்பு.

பெருநிலப்பரப்பு அமெரிக்காவிலிருந்து பார்த்தால் எளிமையாகத் தோன்றும் ஒரு வாழ்க்கையை அந்தப் பெண் வாழ்கிறாள். அது கடினமானது: குறைவான போக்குவரத்து, தொலைவான சுகாதாரச் சேவைகள், கிட்டத்தட்டப் பூஜ்ஜிய வாய்ப்புகள், பரவலான போதைப் பழக்கங்கள், வானளாவிய விலைகள், இயல்பாகிவிட்ட மனத் தனிமை.

அவள் இல்லாமை புவியியல் சார்ந்தது: அதிகாரத்தின் வரைபடங்களுக்கும் தேசியக் கற்பனைக்கும் வெளியே அவள் வாழ்கிறாள்.

இயற்கை ஓர் அழகு, ஒரு தனிமையும் கூட.

பின்னூரை - ஹவாய்

ஹவாய் எல்லாமே இரட்டையாக இருக்கும் ஓர் இடம்: அழகும் உழைப்பும், செல்வமும் வறுமையும், பிம்பமும் நிஜமும், சுற்றுலாவும் வேரறுப்பும்.

இங்கே பெண்கள் நாடகத்தால் அல்ல, பொருளாதாரத்தால் அழிக்கப்படுகிறார்கள். வரலாற்றால். ஆக்கிரமிக்கும் சுற்றுலாவால். நசுக்கும் வாழ்க்கைச் செலவால். அவர்களைத் தவிர எல்லாவற்றையும் காட்டும் அழகிய கதையாடலால்.

ஹவாயில் பெண்களின் இல்லாமைக்குக் காரணங்கள்: - திருடப்பட்ட அடையாளம் - குறைந்த ஊதிய உழைப்பு - விற்கப்பட்ட பண்பாடு - சுமையான குடும்பங்கள் - தனிப்பட்ட இடம் இல்லாமை - நிச்சயமற்ற எதிர்காலம்.

ஹவாய் லேசாகத் தோன்றுகிறது. அது அப்படி இல்லை.

சிந்தனை - ஹவாய்

ஒவ்வொரு மாநிலமும் இல்லாமையின் வெவ்வேறு முகத்தைக் காட்டுகிறது. ஹவாயில் இல்லாமைக்குக் கடலின் நிறம், மணலின் வடிவம், சுரண்டப்பட்ட மரபின் குரல் இருக்கிறது.

இங்கே பெண் ஒரு பிம்பமாகக் கண்ணுக்குத் தெரிகிறாள், ஒரு மனுஷியாகக் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. சுற்றுலா விளம்பரத்தில், பார்வையாளர்களுக்கு விற்கப்படும் நாட்டுப்புறக் கலையில், உல்லாச விடுதிகளின் அழகிய புகைப்படங்களில் அவள் பயன்படுத்தப்படுகிறாள்.

ஆனால் அவள் உண்மையான வாழ்க்கை: - செலவு மிகுந்தது - களைப்பூட்டுவது - பொறுப்புகள்

நிறைந்தது – சமரசங்கள் நிறைந்தது – சமூக வளர்ச்சி
கிட்டத்தட்ட இல்லாதது.

சொர்க்கம்கூட அதில் வாழ்பவர்களின் இல்லாமைகள்
மீது கட்டப்படலாம் என்று ஹவாய் கற்பிக்கிறது.

அதனால்தான் இந்த மாநிலம் இந்த நூலில் இருக்கிறது:
ஒரு கனவு இடமாக அல்ல, உலகம் மேற்பரப்பைப்
பார்த்து, நிஜத்தை நிலைநிறுத்துபவர்களைப்
புறக்கணிக்கிறது என்பதற்கான சான்றாக.

ஐடஹோ

ஐடஹோ நிழலில் வாழும் ஒரு மாநிலம். அது சத்தம்
போடுவதில்லை, கவனத்தை ஈர்ப்பதில்லை,
அமெரிக்காவின் மற்ற பகுதிகள் அதைப் பற்றிப்
பேசுவதே அரிது.

அது மலைகள், விவசாயம், உருளைக்கிழங்கு,
கால்நடைகள், குளிர், தூரங்கள், மௌனம்.
இயற்கையில் செழித்து, வாய்ப்புகளில் வறண்ட ஒரு
மண். காலம் மெதுவாக நகரும், பெண்களின்
வாழ்க்கை இன்னும் மெதுவாக நகரும் ஒரு மாநிலம்.

ஐடஹோ கண்கவர் வன்முறையால் பெண்களை
அழிப்பதில்லை. தனிமையால், இறுக்கமான மதத்தால்,
சேவைகளின் பற்றாக்குறையால், புவியியல் தூரத்தால்,
சிதறிய வறுமையால், பெண்கள் எல்லாவற்றையும்
ஒன்றாகப் பிடித்து வைத்திருப்பார்கள் என்று இயல்பாக
எடுத்துக்கொள்ளும் ஒரு பண்பாட்டால் அழிக்கிறது.
இங்கே பெண்களின் இல்லாமை புவியியலின் விளைவு:
இடங்கள் மிகப் பெரியவை, வளங்கள் குறைவு,
சமூகங்கள் மூடியவை.

விவசாயத்தின் பெண் - 36 வயது

ஐடஹோ விவசாயத்திலும் கால்நடை வளர்ப்பிலும் செழிக்கிறது. பெண்கள் எப்போதும் இந்த உற்பத்திச் சங்கிலியின் பகுதியாக இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் "உதவியாளர்கள்" என்று அழைக்கப்படுவதில்லை, ஆனால் அவர்கள் இல்லாமல் எதுவும் இயங்காது.

அவள் வயல்களில், தொழுவங்களில் வேலை செய்கிறாள், வீட்டையும் குழந்தைகளையும் நிர்வகிக்கிறாள், பெரும்பாலும் வேலைக்கும் தனிப்பட்ட வாழ்க்கைக்கும் இடையே எந்த வேறுபாடும் இல்லாமல்.

விடியலுக்கு முன் எழுதல், விலங்குகள், குளிர்ந்த நீர், சுத்தம் செய்தல், அறுவடை, எல்லோருக்கும் தயாரிக்கப்படும் உணவு. விடுமுறை நாட்கள் இல்லை. தனிச் சம்பளம் இல்லை. எல்லாமே "குடும்பம்".

அவள் இல்லாமை பொருளாதாரரீதியானது: அவள் ஓர் ஆணைப் போல வேலை செய்கிறாள், ஆனால் அதிகாரப்பூர்வமாக "அவள் வேலை செய்வதில்லை."

சம்பளப் பட்டியல்களிலோ ஆவணங்களிலோ புள்ளிவிவரங்களிலோ அவள் தோன்றுவதில்லை. அவள் உழைப்பில் மட்டுமே இருக்கிறாள்.

பழமைவாதத் தேவாலயங்களின் பெண் - 42

வயது

ஐடஹோவில் வலுவான, பெரும்பாலும் பழமைவாத மத இருப்பு உள்ளது. இங்கே பெண்கள் குறிப்பிட்ட மாதிரிகளை உருவகப்படுத்த வேண்டும்: தாய், மனைவி, பக்தியுள்ளவள், மௌனமானவள், மதிப்புக்குரியவள், எப்போதும் கிடைப்பவள்.

சமூகம் கவனிக்கிறது. தீர்ப்பளிக்கிறது. திருத்துகிறது.

அவளால் தன் பாத்திரத்திலிருந்து வெளியே வர முடியாது: எந்த விலகலும் குடும்பத்துக்கு ஒரு களங்கம். அவள் இல்லாமை பண்பாட்டுரீதியானது: அவள் உடலளவில் மறைவதில்லை; தனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பாத்திரத்துக்குள் மறைகிறாள்.

அவள் எங்கும் இருக்கிறாள், ஆனால் தன்னை வெளிப்படுத்த முடிவதில்லை.

கண்ணுக்குத் தெரியாத வேலைகளின் பெண் - 30 வயது

விளைநிலங்களுக்கும் தேவாலயங்களுக்கும் வெளியே சிறிய நகரங்கள் இருக்கின்றன: நாம்பா, ஐடஹோ ஃபால்ஸ், போகடெல்லோ.

இங்கே பெண் இப்படி வேலை செய்கிறாள்: - காசாளர்- சுத்தம் செய்பவர்- அழைப்பு மையப் பணியாளர்- கடை உதவியாளர்- துரித உணவகப் பணியாளர்- பள்ளி உதவியாளர்.

முழுச் சமூகங்களையும் தாங்கும், ஆனால் தொழில் வளர்ச்சியைக் கட்டியெழுப்பாத, வளர அனுமதிக்காத, பாதுகாப்பை உறுதிசெய்யாத வேலைகள்.

அவள் இல்லாமை சமூகரீதியானது: அரசியல் அவள் வாழ்க்கையை “முக்கியமானது” என்று கருதுவதில்லை, அது வளர்ச்சித் திட்டங்களில் இடம்பெறுவதில்லை, பொது விவாதங்களில் தோன்றுவதில்லை.

“இயல்பான” ஐடஹோவை மிதக்க வைத்திருக்கும் பெண் அவள், யாரும் பேசாதவள்.

தூரத்தில் வாழும் பெண் - 51 வயது

ஐடஹோவில் வீடுகளும் சமூகங்களும் பல மணி நேரத் தொலைவில் இருக்கின்றன. நீண்ட சாலைகள், தொலைவான மருத்துவமனைகள், சில பள்ளிகள், சில கடைகள்.

இங்கே வாழும் பெண் எதிர்கொள்வது: - மனத் தனிமை - கடுமையான குளிர்காலங்கள் - தொலைவான சுகாதாரச் சேவைகள் - முடிவில்லாக் காத்திருப்பு நேரங்கள் - முழுக்க முழுக்க வீட்டுக்குள்ளான வாழ்க்கை - பரவலான போதைப் பழக்கங்கள் - மறைந்திருக்கும் வறுமை. அவசரநிலை ஏற்பட்டால், அவள் தனியாக இருக்கிறாள். அவளுக்குப் பிரச்சினை இருந்தால், காத்திருக்கிறாள். அவள் களைப்பாக இருந்தால், யாரும் அதைப் பார்ப்பதில்லை.

அவள் இல்லாமை புவியியல் சார்ந்தது: அவள் தூரத்துக்குள் மறைந்துபோகிறாள். அவள் இருக்கிறாள், ஆனால் வரைபடத்துக்கு வெளியே.

பின்னூரை - ஐடஹோ

ஐடஹோ காடுகள், மலைகள், மௌனம் ஆகியவற்றின் மாநிலம். மௌனத்தில் பெண்கள் இன்னும் எளிதாகத் தொலைந்துபோகிறார்கள்.

அவள் இல்லாமை ஓர் அவதூறு அல்ல, ஒரு செய்தி அல்ல, ஓர் எண் அல்ல. இவற்றால் உருவாகும் அன்றாட வெற்றிடம் அது: - இறுக்கமான பாத்திரங்கள் - சுமையான கிராம வாழ்க்கை - கடினமான புவியியல் - பலவீனமான பொருளாதாரம் - திணிக்கும், செவிசாய்க்காத மதம்.

ஐடஹோ சத்தத்தால் காயப்படுத்துவதில்லை.
அலட்சியத்தால் காயப்படுத்துகிறது.

சிந்தனை - ஐடஹோ

ஒவ்வொரு மாநிலத்துக்கும் இல்லாமையின் ஒரு
வடிவம் உண்டு. ஐடஹோவில் இல்லாமை தூரத்தின்
வடிவத்தை எடுக்கிறது.

இங்கே பெண் அமைப்பிலிருந்து வெளியே
தள்ளப்படுவதில்லை: அமைப்பு அவளைப்
பார்க்கக்கூடச் செய்வதில்லை.

எதுவும் சென்றடையாத இடத்தில் வாழ்வதால் அவள்
கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை: தகவல் இல்லை,
சுகாதாரம் இல்லை, அரசியல் இல்லை, வாய்ப்புகள்
இல்லை.

பெண்களின் இருப்பை அழிக்க ஒரு துயரம்
தேவையில்லை என்று ஐடஹோ காட்டுகிறது.
வாழ்க்கையைவிட மெதுவாக நகரும் ஒரு மண்
போதும்.

அதனால்தான் இந்த மாநிலம் இந்தத் தொகுதியில்
இருக்கிறது: ஏனென்றால் அதன் இல்லாமை சத்தம்
போடுவதில்லை, ஆனால் ஒரு மலையைப் போலக்
கனக்கிறது.

இல்லினாய்

இல்லினாய் தீவிரமான முரண்பாடுகளின் மாநிலம்.
சிகாகோ ஒரு மாபெரும் பெருநகரம், மத்திய மேற்கின்
தொழில் மற்றும் நிதி இதயம். வன்முறையான,
படைப்பாற்றல் மிக்க, துண்டுபட்ட ஒரு பண்பாட்டு
ராட்சசன். மாநிலத்தின் மற்ற பகுதிகள் வேறு கதை:

கிராமப்புறம், சிறிய ஊர்கள், விவசாயம்,
மறைந்திருக்கும் வறுமை, பழமைவாத மனப்போக்கு.

இது ஓர் இரட்டை நிலப்பரப்பு: பெருநகரமும் கிராமமும்,
நவீனமும் வீழ்ச்சியும், வாய்ப்பும் தோல்வியும்,
பல்கலைக்கழகங்களும் கைவிடப்பட்ட
குடியிருப்புகளும்.

இல்லினாயில் பெண்கள் ஒரே ஒரு காரணத்துக்காக
மறைந்துபோவதில்லை. மிக அதிகமான வெவ்வேறு
உலகங்களையும், மிக அதிகமான உடைந்த
அமைப்புகளையும், ஒருபோதும் முடியாத மிக
அதிகமான அன்றாடக் கோரிக்கைகளையும்
சமாளிக்க வேண்டியிருப்பதால்
மறைந்துபோகிறார்கள்.

அவள் இல்லாமை நகர்ப்புறம், கிராமப்புறம்,
பொருளாதாரம், சமூகம் சார்ந்தது. அவள் எங்கே
வாழ்கிறாள் என்பதைப் பொறுத்தது, ஆனால் விளைவு
ஒன்றுதான்: அவள் சுமக்கிறாள், அங்கீகாரம்
பெறுவதில்லை.

சிகாகோவின் கடினமான குடியிருப்புகளிலிருந்து வந்த பெண் -

32 வயது சிகாகோவில் ஒன்றுக்குள் இரண்டு நகரங்கள்
இருக்கின்றன: திரைப்படங்களில் தோன்றும் நகரம்,
யாரும் பார்க்க விரும்பாத நகரம்.

அவள் இரண்டாவதில் வாழ்கிறாள். இப்படிப்பட்ட
குடியிருப்புகள்: - வன்முறை இயல்பு- பள்ளிகள்
பலவீனம்- கடைகள் மூடுகின்றன- சுகாதாரம் மிகவும்
செலவு மிகுந்தது- அரசு கை நீட்டுவதில்லை-

காவல்துறை தாமதமாக வருகிறது அல்லது மோசமாக வருகிறது.

எங்கே முடிகிறதோ அங்கே அவள் வேலை செய்கிறாள்: துரித உணவகங்கள், பல்பொருள் அங்காடிகள், சுத்தம் செய்தல், குறைந்த ஊதியக் குழந்தைக் காப்பகங்கள், குறைந்தபட்ச உதவிப் பணிகள். அவள் பிரச்சினை ஒன்றல்ல: ஒரே நேரத்தில் பத்து. பாதுகாக்க வேண்டிய குழந்தைகள், கட்ட வேண்டிய வாடகை, மெதுவான போக்குவரத்து, சாத்தியமற்ற அட்டவணைகள், பகைமையான சூழல்.

அவள் இல்லாமை நகர்ப்புறம் சார்ந்தது: ஒருபோதும் அவள் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்காத, உலகப் புகழ்பெற்ற ஒரு நகரத்தில் அவள் வாழ்கிறாள்.

மருத்துவமனைகளின் மற்றும் மருத்துவ நிலையங்களின் பெண் - 44 வயது

நாட்டின் மிக முக்கியமான மருத்துவ நிறுவனங்களில் சில இல்லினாயில் உள்ளன. அந்தப் பிரமிக்க வைக்கும் பெயர்களுக்குப் பின்னால் ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் இருக்கிறார்கள்: செவிலியர்கள், தொழில்நுட்பர்கள், பணியாளர்கள், பராமரிப்பாளர்கள், உதவிப் பணியாளர்கள்.

இவற்றை மிதக்க வைத்திருப்பவர்கள் அவர்கள்தான்: - அவசர சிகிச்சைப் பிரிவுகள் - அளவுக்கு மீறிச் சுமையேற்றப்பட்ட பிரிவுகள் - பலவீனமான நோயாளிகள் - இரவு ஷிஃப்டுகள் - இடைவிடாத அவசரநிலைகள்.

உங்களுக்கு ஓய்வு தராத, உடலளவிலும் மனதளவிலும் உங்களைத் தேய்க்கும் வேலை அது.

அவள் இல்லாமை செயல்பாட்டுரீதியானது: அவள் நின்றால், முழு அமைப்பும் சரிந்துவிடும், ஆனால் அவள் குரல் அவள் உழைப்பு அளவுக்குக் கனப்பதில்லை.

எல்லோரையும் குணப்படுத்தும், ஆனால் அவளை யாரும் குணப்படுத்தாத பெண் அவள்.

கிராமப்புறப் பெண் - 50 வயது

சிகாகோவுக்கு வெளியே, பல்கலைக்கழகங்களுக்கு வெகு தொலைவில், சிலருக்கே தெரிந்த ஒரு கிராமப்புற இல்லினாய் இருக்கிறது: பரந்த வயல்கள், வெறிச்சோடிய சாலைகள், சிறிய பள்ளிகள், தொலைவான மருத்துவமனைகள்.

இங்கே பெண்கள் கடினமான ஒரு நிஜத்தில் வாழ்கிறார்கள்: - பருவகால விவசாயம் - முழுக்க முழுக்க வீட்டுக்குள்ளான வாழ்க்கை - மூடிய சமூகங்கள் - குறைந்த சேவைகள் - ஆண்களிடையே பரவலான போதைப் பழக்கங்கள் - மனத் தனிமை. அவளுக்கு வாய்ப்புகள் இல்லை. மாற்றுகள் இல்லை. ஆதரவு வலையமைப்பு இல்லை.

அவள் இல்லாமை நிலப்பரப்பு சார்ந்தது: அவள் மதிப்பற்றவள் என்பதால் அல்ல, உலகம் சென்றடைய முடியாத இடத்தில் வாழ்வதால் தூரத்துக்குள் மறைந்துபோகிறாள்.

சேவைத் துறையின் லத்தீன் அமெரிக்கப் பெண் - 29 வயது

இல்லினாயில், குறிப்பாக சிகாகோவிலும் அதன் தொழில்துறைப் புறநகர்களிலும், மிகப் பெரிய லத்தீன் அமெரிக்கச் சமூகம் உள்ளது.

புலம்பெயர்ந்த பெண்கள் முழுத் துறைகளின்
கண்ணுக்குத் தெரியாத தூண்: - உணவு வழங்கல் -
சுத்தம் செய்தல் - முதியோர் பராமரிப்பு -
ஹோட்டல்கள் - சிறு தொழிற்சாலைகள் - குழந்தைப்
பராமரிப்பு - விநியோகம்.

அவள் கடினமாக உழைக்கிறாள். குறைவாகச்
சம்பாதிக்கிறாள். இரண்டு வேலைகள் செய்கிறாள்.
தன்னால் முடிந்த அளவு ஆங்கிலம் பேசுகிறாள். தன்
குழந்தைகளைத் தனியாக, அல்லது கிட்டத்தட்டத்
தனியாக வளர்க்கிறாள்.

தனக்கு ஒருபோதும் அதே இடம் கிடைக்காமலேயே,
மற்றவர்கள் வசதியாக வாழ அனுமதிக்கும் பெண்
அவள்.

அவள் இல்லாமை பொருளாதாரரீதியானதும்
மொழிரீதியானதும் ஆகும்: அவளுக்குக் குரல் இல்லை,
பாதுகாப்பு இல்லை, குறைகூற நேரம் இல்லை.

பின்னூரை - இல்லினாய்

இல்லினாய் சிக்கலான, சுமையான ஒரு மாநிலம்.
இங்கே பெண்களின் இல்லாமை ஒன்று மட்டுமல்ல.
குறைந்தது நான்கு இருக்கின்றன, எல்லாம் வெவ்வேறு,
எல்லாம் உண்மையானவை:

- நகர்ப்புறம் - சுகாதாரம் - கிராமப்புறம் -
புலம்பெயர்வு

காட்சி மாறுகிறது, ஆனால் விளைவு மாறுவதில்லை:
மாநிலம் செய்வதை நிறுத்திவிட்ட எல்லாவற்றையும்
பெண்கள் செய்கிறார்கள்.

அவள் தாங்கிப் பிடிக்கும்போதே, மறைந்துபோகிறாள்.
இல்லினாய் பெண்களைப் புறக்கணிப்பதால்

அழிப்பதில்லை. அவர்களை இயல்பாக
எடுத்துக்கொள்வதால் அழிக்கிறது.

சின்தனை - இல்லினாய்

ஒவ்வொரு மாநிலமும் உண்மையை நிரூபிக்கிறது.
இல்லினாய் இதை நிரூபிக்கிறது:

ஒரு பெண் எல்லா இடத்திலும் இருக்கும்போதுகூட,
முக்கியமான எல்லாவற்றிலிருந்தும் அவள் இல்லாமல்
இருக்க முடியும்.

மருத்துவமனை ஷிஃப்டுகளில், ஏழைக்
குடியிருப்புகளில், தனிமைப்பட்ட கிராமப்புறங்களில்,
லத்தீன் அமெரிக்கப் பொருளாதாரத்தின் கண்ணுக்குத்
தெரியாத வேலைகளில் அவள் இருக்கிறாள்.

ஒவ்வோர் அத்தியாவசியப் பணியிலும் அவள்
இருக்கிறாள், ஆனால் மாநிலத்தின் எதிர்காலம்
தீர்மானிக்கப்படும் ஒவ்வொரு மேசையிலிருந்தும்
விலக்கப்படுகிறாள்.

இல்லினாயில் பெண்களின் இல்லாமை அவர்களின்
பங்களிப்புக்கு விகிதாசாரமானது: அவர்கள் எவ்வளவு
அதிகமாகத் தாங்குகிறார்களோ, அவ்வளவு
குறைவாகப் பார்க்கப்படுகிறார்கள்.

துல்லியமாக இந்தக் குறைபாடுள்ள சமன்பாடுதான்
இந்த அத்தியாயத்தை அவசியமாக்குகிறது.

இந்தியானா

இந்தியானா மாற்றத்தில் அல்ல, பழக்கங்களில் வாழும்
ஒரு மாநிலம். அது மத்திய அமெரிக்கா, செய்திகளில்
வராத, எதையும் கோராத, எல்லாம் அப்படியே

இருக்கும் என்பது போலத் தன் நாளைக் கழிக்கும் அமெரிக்கா.

அது இவற்றின் மண்: – பழமைவாதக் கிறிஸ்தவம் – விவசாயம் – சிறிய ஊர்கள் – இயந்திரத் தொழில்கள் – முடிவில்லா நெடுஞ்சாலைகள் – களைப்பை மன்னிக்காத ஒரு மெதுவான வேகம். அது வெடிக்கும் மாநிலம் அல்ல. நுகரும் மாநிலம். நாளுக்கு நாள்.

இங்கே பெண்கள் வெளிப்படையான அதிர்ச்சியால் மறைந்துபோவதில்லை. தங்களுக்காக வடிவமைக்கப்படாத ஓர் அமைப்பைச் சமாளிக்க வேண்டியிருப்பதால் மறைந்துபோகிறார்கள்: குடும்பம், வேலை, மதம், இறுக்கமான பாத்திரங்கள், சிறிய சமூகங்கள், கனமான எதிர்பார்ப்புகள்.

இந்தியானாவில் பெண்களின் இல்லாமை இயல்பானது.

சமூகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. பெண்கள் இரண்டாம் தரமாக இருப்பது இயற்கையானது என்பது போல.

தொழிற்சாலைப் பெண் – 33 வயது

இந்தியானா தொழிற்சாலைகளால் நிறைந்திருக்கிறது: கார்கள், இன்ஜின்கள், உதிரிபாகங்கள், இயந்திரங்கள். நீண்ட, திரும்பத் திரும்பச் செய்யும், இரைச்சலான உற்பத்தி வரிசைகள்.

இங்கே பெண் இவற்றில் வேலை செய்கிறாள்: – பொருத்துதல் – ஆய்வுகள் – பொருத்தும் வரிசைகள் – தரக் கட்டுப்பாடு – தொழில்துறைக் கிடங்குகள்.

கடினமான வேகம், களைப்பூட்டும் ஷிஃப்டுகள்,
தேய்ந்துபோகும் உடல்.

ஊதியம் போதுமானது, ஆனால் விடுதலை
தருவதில்லை. வாழ்க்கை அப்படியே இருக்கிறது: வீடு
→ தொழிற்சாலை → வீடு.

அவள் இல்லாமை உடல்சார்ந்தது: நாற்பது வயதுக்கு
முன்பே வேலை அவளை நுகர்ந்துவிடுகிறது. வலி,
முதுகு, கைகள், முழங்கால்கள். உற்பத்தி அமைப்பின்
கையொப்பத்தைச் சுமக்கும் ஓர் உடல்.

தான் கட்டுவதை வாங்கக் கட்டுப்படியாகாமலேயே
அமெரிக்காவின் இன்ஜினை உற்பத்தி செய்யும் பெண்
அவள்.

எவாஞ்சலிகல் தேவாலயங்களின் பெண் – 45

வயது

இந்தியானா மத்திய மேற்கின் மிகவும் மதப்பற்றுள்ள
மாநிலங்களில் ஒன்று. எவாஞ்சலிகல் தேவாலயங்கள்
எங்கும் இருக்கின்றன, நெருக்கமான சமூகங்களுடனும்
தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட பாத்திரங்களுடனும்.

இங்கே பெண்கள் ஒரு துல்லியமான எல்லைக்குள்
வாழ்கிறார்கள்: – மனைவி – தாய் – கல்வியாளர் –
பக்தியுள்ள இருப்பு – குடும்பத்தின் தார்மீக உருவம்.

பிரச்சினை நம்பிக்கை அல்ல. அதைச் சூழ்ந்திருக்கும்
சமூகக் கட்டுப்பாடுதான் பிரச்சினை.

அவள் பிரிந்தால், தீர்ப்பிடப்படுகிறாள். அவள் தன்
வாழ்க்கையை மாற்றினால்,
தனிமைப்படுத்தப்படுகிறாள். விதிகளைப்

பின்பற்றாவிட்டால், ஒரு மோசமான
உதாரணமாகிறாள்.

அவள் இல்லாமை பண்பாட்டுரீதியானது: அவள்
இருக்கும்படி அல்ல, இருக்க வேண்டியபடி மட்டுமே
தன்னைக் காட்ட முடியும்.

அவள் எங்கும் இருக்கிறாள், ஆனால் எப்போதும்
திணிக்கப்பட்ட ஒரு பாத்திரமாக.

கிராமப்புறப் பெண் - 51 வயது

சிறிய ஊர்களுக்கும் தொழிற்சாலைகளுக்கும்
வெளியே கிராமப்புற இந்தியானா இருக்கிறது: பரந்த
வயல்கள், சிதறிய வீடுகள், சிறிய சமூகங்கள், நீண்ட
மௌனங்கள்.

இங்கே பெண்கள் ஆதரவின்றி வாழ்கிறார்கள்: - சில
மருத்துவர்கள் - போக்குவரத்து இல்லை -
தொலைவான கடைகள் - குறைந்தபட்ச வளங்கள்
கொண்ட பள்ளிகள் - பருவகால விவசாய வேலை -
முழு வீட்டுப் பொறுப்புகள்.

அவளுக்கு இடைவெளி இல்லை. பாதுகாப்பு வலை
இல்லை. மாற்றுகள் இல்லை. அவள் இல்லாமை
புவியியல் சார்ந்தது: எல்லாவற்றிலிருந்தும் மிகத்
தொலைவில் அவள் வாழ்கிறாள், அவளைச்
சென்றடைய யாரும் சேவைகளைக் கட்டுவதில்லை.

அது ஒரு மெதுவான, மறக்கப்பட்ட அமெரிக்கா, அவள்
அங்கே சிக்கியிருக்கிறாள்.

குறைந்தபட்சச் சேவைகளின் பெண் - 29 வயது

இந்தியானா நகரங்களில் - ஃபோர்ட் வெய்ன்,
எவான்ஸ்வில், சவுத் பெண்ட் - யாரும் பார்க்க

விரும்பாத வேலையைப் பெண்கள் தாங்குகிறார்கள்:

- குறைந்த ஊதியக் காசாளர் - சுத்தம் செய்பவர் -
துரித உணவுச் சங்கிலிகளில் பணிப்பெண் - முதியோர்
பராமரிப்பாளர் - சிறு கடைப் பணியாளர் -
முறைசாரா குழந்தைப் பராமரிப்பாளர்

அவள் அதிகம் உழைக்கிறாள், குறைவாகச்
சம்பாதிக்கிறாள், நிரந்தரமாக அடுத்த மாதத்தில்
வாழ்கிறாள்.

அவள் பிரச்சினை பணம் மட்டுமல்ல. அது மனம்
சார்ந்தது: அவள் எதிர்காலத்தைப் பார்ப்பதில்லை.
வளர்ச்சியைப் பார்ப்பதில்லை. முன்னேற்றத்துக்கான
வாய்ப்பைப் பார்ப்பதில்லை.

அவள் இல்லாமை சமூகரீதியானது: எல்லோருடைய
அன்றாட வாழ்க்கைக்கும் அவள் இன்றியமையாதவள்,
அதே நேரத்தில் ஒரு நிமிடத்தில் மாற்றக்கூடியவளாக
நடத்தப்படுகிறாள்.

பின்னூரை - இந்தியானா

இந்தியானா ஒரு தேங்கிய மாநிலம். தேங்கிய
காலங்களில் பெண்கள் இன்னும் விரைவாகத் தங்கள்
வழியை இழக்கிறார்கள்.

இங்கே பெரிய புரட்சிகள் இல்லை, பெரிய
சீர்திருத்தங்கள் இல்லை, மாற்றத்துக்கான உந்துதல்
இல்லை.

பெண் தாங்குகிறாள்: குடும்பத்தை, வேலையை,
சமூகத்தை, மதத்தை.

அவள் தாங்கிப் பிடிக்கும்போதே, மறைந்துபோகிறாள்.
அவள் இல்லாமை இயல்புநிலையால் ஆனது: அது

செய்தி அல்ல, அவதூறு அல்ல, அவசரநிலை அல்ல.

அது மெதுவான, தொடர்ச்சியான கழித்தல்.

சின்தனை - இந்தியானா

ஒவ்வொரு மாநிலத்துக்கும் இல்லாமையின் ஒரு வடிவம் உண்டு. இந்தியானாவில் அது வழக்கத்தின் வடிவம்.

இங்கே பெண் மூன்று சக்திகளால் வரும் கண்ணுக்குத் தெரியாத நிலையோடு வாழ்கிறாள்: - மரபு - பார்க்கப்படாத உழைப்பு - செவிசாய்ப்பதற்குப் பதிலாகத் தீர்ப்பளிக்கும் சமூகங்கள்.

இயல்புநிலை ஒரு கூண்டாகிறது. பாத்திரம் அடையாளமாகிறது. உழைப்பு கடமையாகிறது.

பெண்களின் இல்லாமையைத் தீய எண்ணம் இல்லாமலேயே கட்டமைக்க முடியும் என்று இந்தியானா கற்பிக்கிறது: ஒரு பெண் உண்மையில் எப்படி இருக்கிறாள் என்று யாரும் ஒருபோதும் கேட்காவிட்டால்.

அதனால்தான் இந்த மாநிலம் இந்த நூலில் இருக்கிறது: ஏனென்றால் ஒரு மனிதரை அழிக்க ஒரு துயரம் தேவையில்லை. அன்றாட வாழ்க்கையே போதும்.

அயோவா

அயோவா அமெரிக்காவின் விவசாய இதயம். முடிவில்லாப் பரப்பில் சோளம், சோயா, பண்ணைகள், தானியக் கிடங்குகள், நேரான சாலைகள், தொலைவான வீடுகள். வெளியிலிருந்து பார்த்தால் அது ஓர் எளிய மாநிலமாகத் தோன்றுகிறது: வேலை,

குடும்பம், மௌனம். ஆனால் அங்கே வாழ்பவர்களுக்குத் தெரியும், அந்த எளிமை ஒரு முகமூடி. அதன் பின்னால் யாரும் விளக்காத ஒரு சிக்கல் இருக்கிறது.

அயோவா நவீனமும் அல்ல, பின்தங்கியதும் அல்ல: அது அசைவற்றது. உறுதியான, விவசாய, பழமைவாத, நடைமுறையான ஓர் அசைவின்மை. மண்ணின் சுழற்சி எல்லாவற்றையும் தீர்மானிக்கும், பெண்கள் தங்கள் வாழ்க்கையைக் கணக்கில் கொள்ளாத ஒரு தாளத்துக்குத் தங்களைத் தகவமைத்துக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு மாநிலம்.

இங்கே பெண்கள் நாடகீயமான நிகழ்வுகளால் மறைந்துபோவதில்லை. இடைவிடாத களைப்பால், மாறாத பாத்திரங்களால், மாற்றுகள் இல்லாமையால், அவர்களின் நேரத்தையும் ஆற்றலையும் அடையாளத்தையும் விழுங்கும் பரந்த, வெறுமையான ஒரு மண்ணால் மறைந்துபோகிறார்கள்.

அயோவாவில் பெண்களின் இல்லாமை விவசாயம், வீடு, மனம் சார்ந்தது. அது "இயல்பானதாகத்" தோன்றுவதால் யாரும் பார்க்காத ஒரு மெதுவான மறைவு.

பண்ணைப் பெண் - 37 வயது

அவள் பண்ணையில் "உதவி" செய்வதில்லை. அவள் எப்போதும் வேலை செய்துகொண்டே இருக்கிறாள்.

விடியலுக்கு முன் எழுகிறாள், விலங்குகளை அடைக்கிறாள், கருவிகளைத் தயார் செய்கிறாள், பயிர்களைப் பராமரிக்கிறாள், சுத்தம் செய்கிறாள், சமைக்கிறாள், ஒழுங்குபடுத்துகிறாள், வண்டி ஓட்டுகிறாள், பழுது பார்க்கிறாள். அது ஒருபோதும்

முடியாத சுழற்சி: பருவத்துக்குப் பின் பருவம்,
ஆண்டுக்குப் பின் ஆண்டு.

அவளுக்குச் சம்பளம் இல்லை. வேலை நேரம் இல்லை.
பாதுகாப்பு இல்லை.

வேலை "குடும்பம்" என்று கருதப்படுகிறது, அதனால்
எண்ணிக்கைகளிலிருந்தும் கணக்குகளிலிருந்தும்
அங்கீகாரத்திலிருந்தும் மறைந்துவிடுகிறது.

அவள் இல்லாமை பொருளாதாரரீதியானது: அவள் 50%
வேலையைச் செய்கிறாள், ஆனால் எங்குமே
காணப்படுவதில்லை.

அவள் இன்றியமையாதவள், ஆனால் ஆவணங்களில்
இல்லை.

மதத்துக்கும் சமூகத்துக்கும் இடையே வாழும்

பெண் - 45 வயது அயோவாவின் சிறிய ஊர்களில்
தேவாலயங்கள் அரசைவிடச் செல்வாக்குள்ளவை.
அவை பாத்திரங்களையும் நடத்தைகளையும்
எல்லைகளையும் தீர்மானிக்கின்றன. பெண்களுக்குத்
திரைக்கதை எப்போதும் ஒன்றுதான்:

- தாய் - மனைவி - மதிப்புக்குரிய உருவம் - சமூகத்தில்
ஈடுபாடுள்ளவள் - ஒருபோதும் வரம்பு மீறாதவள்

களங்கம் இல்லாமல் அவளால் பிரிய முடியாது.
விமர்சனம் இல்லாமல் தன் வாழ்க்கையை மாற்ற
முடியாது. சமூகத்தின் "தலையீடு" இல்லாமல் தன்னைப்
பலவீனமாகக் காட்ட முடியாது.

அவள் இல்லாமை பண்பாட்டுரீதியானது: அவள்
அடையாளம் அவளுடையது அல்ல, சமூகத்துடையது.

அவள் தனக்குள் அல்ல, ஒரு பாத்திரத்துக்குள் வாழ்கிறாள்.

குறைந்தபட்ச வேலைகளின் பெண் - 31 வயது

நடுத்தர நகரங்களில் - டி மொய்ன், சீடர் ரேபிட்ஸ், டாவன்போர்ட் - முழு மாநிலத்தையும் தாங்கும் வேலைகளைப் பெண்கள் பிடித்து வைத்திருக்கிறார்கள்:

- காசாளர் - சுத்தம் செய்பவர் - பணிப்பெண் - துரித உணவகப் பணியாளர்கள் - முதியோர் இல்லப் பணியாளர்கள் - குழந்தைப் பராமரிப்பாளர்கள் - குறைந்த ஊதிய முதியோர் பராமரிப்புப் பணியாளர்கள்

நீண்ட ஷிஃப்டுகள், குறைந்த ஊதியம், பூஜ்ஜிய முன்னேற்றம்.

அவள் வாழ்க்கை சிறு சிறு முயற்சிகளின் கூட்டுத்தொகை: நெரிசலான அட்டவணைகள், குழந்தைகள், செலவுகள், பெட்ரோல், உயரும் வாடகைகள், ஒருபோதும் மாறாத சம்பளங்கள். அவள் இல்லாமை சமூகரீதியானது: அவள் இல்லாமல் எல்லாம் நின்றுவிடும், ஆனால் யாரும் அவளைப் பொருளாதாரத்தின் முக்கிய நபராகக் கருதுவதில்லை.

உண்மையில் மாற்ற முடியாதவளாக இருந்தாலும் அவள் மாற்றக்கூடியவளாகக் கருதப்படுகிறாள்.

தூரத்தில் வாழும் பெண் - 52 வயது

அயோவா மிகப் பெரியது. ஒரு பல்பொருள் அங்காடியிலிருந்து 30, 40 அல்லது 50 நிமிடத் தொலைவில் வீடுகள் இருக்கின்றன. ஒரு மருத்துவ

நிலையம் ஒரு மணி நேரக் கார் பயணத் தொலைவில் இருக்கலாம். பள்ளிகள் அரிது. போக்குவரத்து கிட்டத்தட்ட இல்லை.

இங்கே வாழும் பெண் எதிர்கொள்வது: - கடுமையான குளிர்காலங்கள் - உதவியில்லா அவசரநிலைகள் - தானே சமாளிக்கும் நோய்கள் - மனத் தனிமை - வீட்டுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் முழுப் பொறுப்பு - தூண்டுதல்கள், வலையமைப்புகள், அருகிலுள்ள சமூகங்கள் இல்லாமை.

ஏதாவது நடந்தால், பல மணி நேரம் அங்கே யாரும் இல்லை. அவள் உணர்ச்சிரீதியாக உடைந்தால், சொல்ல யாரும் இல்லை. அவளுக்குப் பிரச்சினை இருந்தால், தன்னால் முடிந்தபடி சமாளிக்கிறாள்.

அவள் இல்லாமை புவியியல் சார்ந்தது: அவள் தூரத்துக்குள் மறைந்துபோகிறாள். உலகம் அனுபவிக்காததால் பார்க்காத ஒரு தூரம்.

பின்னூரை - அயோவா

அயோவா மௌனமான உழைப்பில் செழிக்கும் ஒரு மாநிலம். மண் சத்தம் போடுவதில்லை. அதைத் தாங்கும் பெண்களும் சத்தம் போடுவதில்லை.

அவர்களின் இல்லாமை அன்றாடமானது: கண்ணில் படுவதில்லை, தெரிவதில்லை, புகாரளிக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் குடும்பத்தையும் பண்ணையையும் வேலையையும் சமூகத்தையும் தாங்குகிறார்கள். தங்களைத் தாங்கிக்கொள்ளும்போதே, கடமைகளுக்குள் மறைந்துபோகிறார்கள்.

அயோவா பெண்களை அழிப்பதில்லை. வெறுமனே அவர்களைப் பார்ப்பதில்லை.

சிந்தனை - அயோவா

ஒவ்வொரு மாநிலமும் இல்லாமையின் ஒரு பக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. அயோவாவில் இல்லாமை கனமான இயல்புநிலையின் வடிவத்தை எடுக்கிறது.

“எப்போதும் இப்படித்தான் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கிறது” என்ற எண்ணம் அது; பெண்கள் கோரக் கூடாது, தாங்க வேண்டும் என்பது, அவர்களின் உழைப்பு இயற்கையானது என்பது, அவர்களின் குரல் மண்ணையும் குடும்பத்தையும் விவசாயத் தாளத்தையும்விடக் குறைவான முக்கியத்துவம் கொண்டது என்பது.

பெண்களின் இல்லாமைக்கு வன்முறை தேவையில்லை என்று அயோவா கற்பிக்கிறது. கேள்வி கேட்கப்படாத ஒரு மரபு போதும்.

அதனால்தான் அது இந்த நூலின் பகுதியாக இருக்கிறது: மாறாத அமெரிக்காவையும், அதன் அசைவின்மைக்கு விலை கொடுக்கும் பெண்களையும் காட்டுவதற்காக.

கன்சாஸ்

கன்சாஸ் பரந்த, வெறுமையான ஒரு வெளி. வயல்கள், காற்று, நேரான சாலைகள், முடிவில்லா அடிவானங்கள். பலருக்கு அது முக்கியமான மாநிலங்களுக்கு இடையேயான ஒரு கடவு மட்டுமே. அங்கே வாழ்பவர்களுக்கு, அது அவர்கள் வாழ்க்கையை வடிவமைக்கும் ஒரு புவியியல்: தனிமை, மரபு, விவசாய

உழைப்பு, மெதுவாக மாறும், அல்லது மாறவே மாறாத சிறிய சமூகங்கள்.

கன்சாஸ் வெளிப்படையான வன்முறையால் பெண்களைக் கொல்வதில்லை. திரும்பத் திரும்ப நிகழ்வதால், தனிமையால், மாற்றுகள் இல்லாமையால், ஓர் அங்குலம்கூட அசையாத ஒரு பண்பாட்டால் கொல்கிறது.

எல்லாமே கனக்கும் ஒரு மாநிலம் அது: சாலை, தூரம், மதம், விவசாய வேலை, சமூகத்தின் தீர்ப்பு.

இங்கே பெண் ஒரு நிகழ்வால் மறைந்துபோவதில்லை. ஒரு தாளத்தால் மறைந்துபோகிறாள். அவளை ஒருபோதும் மையத்தில் வைக்காத ஒரு தாளம்.

பெரிய பண்ணைகளின் பெண் - 38 வயது

கன்சாஸ் தொழில்மயமான விவசாயத்தில் செழிக்கிறது. மிகப் பெரிய இயந்திரங்கள், தீவிரமான அறுவடைகள், ஒருபோதும் முடியாத வேலை.

இங்கே பெண்கள் உற்பத்திச் சங்கிலியின் இன்றியமையாத பகுதி: - வாகனங்களை ஓட்டுகிறார்கள் - விலங்குகளைப் பார்த்துக்கொள்கிறார்கள் - குடும்பக் கணக்குகளை நிர்வகிக்கிறார்கள் - எல்லோருக்கும் உணவை ஏற்பாடு செய்கிறார்கள் - நேரங்களையும் விதைகளையும் அறுவடைகளையும் சரிபார்க்கிறார்கள் - பராமரிப்பு வேலை செய்கிறார்கள் - வீட்டையும் குழந்தைகளையும் பார்த்துக்கொள்கிறார்கள்.

அவள் ஓர் ஆண் அளவுக்கு, பெரும்பாலும் அதைவிட அதிகமாக வேலை செய்கிறாள். ஆனால் அதிகாரப்பூர்வமாக அவள் ஒரு "இல்லத்தரசி."

அவள் இல்லாமை பொருளாதாரரீதியானது: அவள் மதிப்பை உருவாக்குகிறாள், ஆனால் வருமானங்களிலோ ஆவணங்களிலோ புள்ளிவிவரங்களிலோ தோன்றுவதில்லை.

அங்கீகாரம் இல்லாத ஒரு தூண் அவள்.

சிறிய சமூகங்களின் பெண் - 47 வயது

கன்சாஸின் சிறிய ஊர்கள் மூடிய உயிரினங்களைப் போல இயங்குகின்றன. எல்லோருக்கும் எல்லோரையும் தெரியும். எல்லோரும் எல்லோரையும் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். எல்லோரும் எல்லோரையும் தீர்ப்பிடுகிறார்கள். பெண்கள் இறுக்கமான பாத்திரங்களில் வாழ்கிறார்கள்: - தாய் - மனைவி - பக்தியுள்ள உருவம் - தேவாலயத்தில் நிலையான இருப்பு - சமூகத்தின் ஆதரவு - உள்ளூர்ப் பள்ளிகளில் ஈடுபாடு.

கவனிக்கப்படாமல் அவளால் தன் வாழ்க்கையை மாற்ற முடியாது. முத்திரை குத்தப்படாமல் உடைந்துபோக முடியாது. தீர்ப்பிடப்படாமல் தன்னை மறுகண்டுபிடிப்புச் செய்ய முடியாது.

அவள் இல்லாமை பண்பாட்டுரீதியானது: அவள் தனக்குச் சொந்தமானவள் அல்ல; சமூகத்துக்குச் சொந்தமானவள்.

அவள் சுதந்திரமானவள் அல்ல: செயல்பாட்டுக்கானவள்.

குறைந்தபட்சச் சேவைகளில் வேலை செய்யும் பெண் - 33

வயது

நடுத்தர நகரங்களில் – விச்சிட்டா, டொபீகா,
ஓவர்லேண்ட் பார்க் – சமூகத்தின் அடிப்படை
வேலையைப் பெண்கள் செய்கிறார்கள்:

– காசாளர் – சுத்தம் செய்பவர் – மளிகைக் கடைப்
பணியாளர் – பணிப்பெண் – முதியோர் இல்லப்
பணியாளர் – பள்ளி உதவியாளர்

அவள் கடினமாக உழைக்கிறாள், குறைவாகச்
சம்பாதிக்கிறாள். அவளுக்கு வளர்ச்சி இல்லை,
தொழில் முன்னேற்றம் இல்லை, கருவிகள் இல்லை.

அவள் வாழ்க்கை இவற்றால் ஆனது: நிலையற்ற
ஷிஃப்டுகள், பார்த்துக்கொள்ள வேண்டிய குழந்தைகள்,
மோசமான பொதுச் சேவைகள், அவள் சம்பளத்தில்
பாதியை விழுங்கும் வாடகை.

அவள் இல்லாமை சமூகரீதியானது: அவள்
எல்லாவற்றையும் செய்கிறாள், ஆனால் மாநிலத்துக்கு
அவள் முன்னுரிமை அல்ல.

அவள் மாற்றக்கூடியவள். அதுவே அவளை அழிக்கிறது.

தூரத்தில் வாழும் பெண் – 53 வயது

கன்சாஸ் பரந்தது. சிதறிய வீடுகள், முடிவில்லாச்
சாலைகள், பல பத்து கிலோமீட்டர்களால் பிரிக்கப்பட்ட
ஊர்கள்.

இங்கே வாழும் பெண் முழுமையான தனிமையை
எதிர்கொள்கிறாள்: – தொலைவான மருத்துவமனைகள்
– அரிதான பள்ளிகள் – மோசமான போக்குவரத்து – சில
அண்டை வீட்டார் – சமூக ஆதரவு கிட்டத்தட்ட இல்லை.

குளிர்காலம் நீளமானது. கோடைகாலம் கடுமையானது. எல்லாமே—ஒவ்வொரு பிரச்சினையும்—அவள் மீதே விழுகிறது.

கார் பழுதானால், அவள் காத்திருக்கிறாள். மருத்துவர் தேவைப்பட்டால், பல மணி நேரம் கார் ஓட்டுகிறாள். உணர்ச்சிரீதியாக உடைந்தால், அவளுக்கு வலையமைப்பு இல்லை.

அவள் இல்லாமை புவியியல் சார்ந்தது: அவளைப் பாதுகாக்க அல்ல, கடந்து செல்லப்படுவதற்காக மட்டுமே கட்டப்பட்ட ஒரு நிலப்பரப்புக்குள் அவள் மறைந்துபோகிறாள்.

பின்னூரை - கன்சாஸ்

கன்சாஸ் ஓர் எளிய மாநிலம். ஆனால் அதன் எளிமை ஏமாற்றுகிறது. மௌனத்துக்கும் வயல்களுக்கும் காற்றுக்கும் வெறிச்சோடிய தெருக்களுக்கும் பின்னால் யாரும் பார்க்காத ஓர் இடைவிடாத போராட்டம் இருக்கிறது.

இங்கே மாநிலத்தை மிதக்க வைக்கும் எல்லாவற்றையும் பெண்கள் தாங்குகிறார்கள்: மண், வீடு, குடும்பம், சமூகம், வேலை.

அவள் தாங்கிப் பிடிக்கும்போதே, மறைந்துபோகிறாள்.

அவள் இல்லாமை இவற்றால் ஆனது: – இறுக்கமான பாத்திரங்கள் – தனிமை – பெயரில்லா விவசாய வேலை – குறைந்தபட்சச் சேவைகள் – மன மற்றும் உடல் தூரம். கன்சாஸ் அதிர்ச்சியால் பெண்களை அழிப்பதில்லை. பழக்கத்தால் அழிக்கிறது.

சிந்தனை – கன்சாஸ்

ஒவ்வொரு மாநிலமும் இல்லாமையின் ஒரு வடிவத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. கன்சாஸ் எல்லாவற்றிலும் மிக மௌனமானதை வெளிப்படுத்துகிறது: புவியியலாலும் மரபாலும் கட்டமைக்கப்பட்டது.

இங்கே ஒரு பெண் தான் உண்மையில் யார் என்று சிந்திக்க நேரமோ இடமோ ஒருபோதும் இல்லாமல், ஒரு பாத்திரத்துக்குள், ஒரு தூரத்துக்குள், அங்கீகரிக்கப்படாத ஒரு வேலைக்குள் தன் முழு வாழ்க்கையையும் வாழ முடியும்.

பெண்களின் இல்லாமைக்குத் தீவிரமான வன்முறையோ வறுமையோ தேவையில்லை என்று கன்சாஸ் கற்பிக்கிறது. மாறாத ஒரு மண்ணும் செவிசாய்க்காத ஒரு பண்பாடும் போதும்.

அதனால்தான் இந்த மாநிலம் இங்கே இருக்கிறது: கிராமப்புற அமெரிக்கா ஒருபோதும் ஒப்புக்கொள்ளாமலேயே பெண்கள் மீது எப்படிச் சுமையேற்றுகிறது என்பதைக் காட்டுவதற்காக.

Ferdinando Frega